

የማይጠቅም ባሪያ

ሉቃስ 17:7-10

መነሻው

ክርስቶስ ደቀ መዛሙርቱ እርሱን በተመለከተ ወይም ለርሱ ያለባቸውን ኃላፊነት በምሳሌ ያስተምራቸው ነበር። ሉቃስ 17 ውስጥ እንደምናነበው፤ ደቀ መዛሙርቱ ምግባረ ብልሹዎች ሆነው በዚህም ለሌሎች መጥፎ አርአያ እንዳይሆኑ አስጠንቅቋቸዋል። የበደላቸውን ይቅር የማለት ኃላፊነት እንዳለባቸውም አስተማራቸው። እነርሱም የክርስቶስን ትምህርትና፤ በትምህርቱ አማካይነት የተጣለባቸውን ኃላፊነት ለመቀበል እምነት እንደሚያሻቸው ተረዱ። ትምህርቱም የበረታ ከመሆኑ የተነሣ፡- “እምነትን ጨምርልን” (ሉቃስ 17:5) እስከማለት ደረሱ። እርሱም “የሰናፍጭ ቅንጣት የሚያህል እምነት ቢኖራችሁ፤ ይህን ሸላ ተነቅለህ ወደ ባሕር ተተከል ብትሉት ይቻላችኋል” (ቁ. 6) አላቸው። አባባሉ የሚያስፈልጋቸው ተጨማሪ እምነት ሳይሆን፤ በገለጠላቸው እውቀት መሠረት የተጣለባቸውን ኃላፊነት ወደ ተግባር ለመለወጥ ያላቸውን እምነት እንዲሠሩበት የሚያስገነዝብ ነበር።

ችግሩ

ይህ ምሳሌ “አንድ ደቀ መዛሙር ለክርስቶስ የሚገባው ግዴታ ምንድነው? ክርስቶስን ማገልገል ያለበት በምን ዓላማ መሆን አለበት?” ለሚሉ ሁለት ጥያቄዎች መልስ ይሰጣል።

መፍትሔው

ክርስቶስ በዚህ ምሳሌ ይናገር የነበረው፤ በደመወዝ ስለተቀጠረ የቀን ሠራተኛ ወይም አገልጋይ አልነበረም። ምሳሌው የሚያተኩረው፤ ለዘለቄታው በገንዘብ ስለተገዛውና፤ የባለ ንብረቱ የግል ሀብት በሆነ ባሪያ ላይ ነው። ክርስቶስ ደቀ መዛሙርቱን ይመለከታቸው የነበረውም እንደ ቅጥረኛ አገልጋዮች ሳይሆን፤ በግዢ የግሉ እንደሆኑ ባሪያዎቹ ነበር።

በምሳሌው የተጠቀሰው ባሪያ ግን፥ ጌታው እንደፈቀደ ሲያርስ ወይም በጎች ሲያግድ የሚውል ነው። ክርስቶስ እዚህ ላይ ያሳለው የነበረ ጉዳይ፥ የባሪያዎቹ ጌታ ባሪያዎቹን የማዘዝ መብት እንዳለውና፥ ባሪያዎቹም ትእዛዙን የመፈጸም ግዴታ ያለባቸው መሆኑን ነው። ባሪያዎቹ ግዴታቸውን ለመፈጸም ከማለዳ እስከ ምሽት መሥራት ነበረባቸው። በመሆኑም ከዕለታዊ ሥራቸው የሚመለሱት ደክመውና ተርበው ነው። በምሳሌው የተጠቀሰው ባሪያ ሥራውን ካከናወነ በኋላ፥ ያ ታስቦለት ከተጨማሪ ግዴታ አልተላቀቀም። እንደውም፦ “የምበላውን እራቴን አሰናዳልኝ፥ እስከበላና እስከጠጣ ድረስ ታጥቀህ አገልግለኝ፥ በኋላም አንተ ብላና ጠጣ” (ሉቃስ 17:8) ተባለ። የባሪያው ጌታ ፍላጎት ከአገልጋዩ መቅደም ስላለበት፥ ባሪያው ይበልጥ እንዲሠራ የማድረግ መብት አለው። ስለሆነም የባሪያዎቹ የግል ፍላጎት ለጌቶቻቸው ፍላጎት መገዛት ነበረበት።

ከዚህ በኋላ ነበር ክርስቶስ፦ “ያንን ባሪያ ያዘዘውን ስላደረገ ጌታው ያመሰግነዋልን?” (ቁ. 9) የሚል ጥያቄ ያነሳው። መልሱም አያመሰግነውም የሚል ነበር። የባሪያዎች ጌታ በማዘዝ መብቱ ሲጠቀም፥ እነርሱ የማገልገል ግዴታ ስላለባቸው፥ ለሠሩት ሥራ አይመሰገኑም።

ክርስቶስ ከዚህ በመቀጠል፦ “እንዲሁ እናንተ ደግሞ የታዘዛችሁትን ሁሉ ባደረጋችሁ ጊዜ የማንጠቅም ባሪያዎች ነን፤ ልናደርገው የሚገባንን አድርገናል በሉ” (ቁ. 10) በማለት ምሳሌውን ለሐዋርያቱ አዋለው። ክርስቶስ በዚህ ምሳሌ፥ ሐዋርያቱን እንደተገዙ ባሪያዎች፥ ራሱን ደግሞ እንደ ጌታቸው አድርጎ ነው የተመለከተው። ፈቃዱን ሲገልጥላቸው ያን የመፈጸም ግዴታ ነበረባቸው። በርሱ የተገዙ ከመሆናቸው አኳያ የነበረባቸው ግዴታ ይህን ይመስል ነበር። ክርስቶስ ከደቀ መዛሙርቱ የሚፈልገውን አገልግሎትም ሆነ፥ እነርሱ የሚኖራቸውን ግዴታ፥ በገደብ አልወሰነውም። ደቀ መዛሙርቱ ለርሱ የነበረባቸው ግዴታ ያበቃው፥ አሥራ ሁለቱን በላይኛው ክፍል ሰብስቦ እንዲህ ባላቸው ጊዜ ነበር፦ “ከእንግዲህ ወዲህ ባሮች አልላችሁም፥ ባሪያ ጌታው የሚያደርገውን አያውቅምና፤ ወዳጆች ግን ብያችኋለሁ። ከአባቴ የሰማሁትን ሁሉ ለእናንተ አሳውቄአችኋለሁና። እኔ መረጥኋችሁ እንጂ እናንተ አልመረጣችሁኝም... ልትሄዱና ፍሬ ልታፈሩ፥ ፍሬአችሁም ሊኖር ሾምኋችሁ” (ዮሐ. 15:15-16)። በዚህ ስፍራ እንደተጠቀሰው የደቀ መዛሙርቱ ግዴታ የባሪያነት ሳይሆን የፍቅር ነው። ይሁን እንጂ ከክርስቶስ ጋር የነበራቸው ግንኙነት በባርነት መልክ ከነበረበት ይልቅ፥ ይህ የፍቅር ባርነት የበለጠ ኃላፊነት ጭናባቸዋል።

ያልታከተችው መበለት

ሉቃስ 18: 1-8

መነሻው

ከደቀ መዛሙርቱ አንዱ ክርስቶስን እንዴት መጸለይ እንደሚገባቸው ጠይቆት (ሉቃስ 11: 1)፥ እርሱም ያለማቋረጥ መጸለይ፥ መፈለግና በሩንም ማንኳኳት ይገባችኋል ሲል መልስ ሰጥቶት ነበር። ሉቃስ 11: 10 ውስጥ የተመለከትነው ጥቅስ ትርጓሜ እንዲህ ሊነበብ ይችላል፡- “ያለማቋረጥ ለሚለምን ይሰጠዋል፥ ያለመሰልቸት የሚፈልግም ያገኛል፥ በርትቶም ለሚያንኳኳ ይከፈትለታል።” ይህ ታላቅ ትምህርት በደቀ መዛሙርቱ አእምሮ እንደተቀረፀ ይኖር ዘንድ ነው፥ ጌታ በትጋት መጸለይን አስመልክቶ የሚከተለውን ምሳሌ የነገራቸው።

ችግሩ

ደቀ መዛሙርቱ የጌታችንን ትምህርት ካዳመጡ በኋላ፥ ቀጥሎ ያለው ጥያቄ በአእምሯቸው ሳይፈጠር አልቀረም፡- “በትጋት ከመጸለይ የሚገኘው ጥቅም ምንድነው?”

መፍትሔው

ጌታ ይህን ጥያቄ ለመመለስ አንድን ዳኛ በምሳሌነት አቀረበ። የዳኛው አገልግሎት ሕግን በአግባቡ በሥራ መተርጎምና መዳኘት ነበር። በደል የሚደርስበት ሰው ጉዳዩን ስለ ሕግ ለሚከታተለው ለዚህ ዳኛ ያቀርብና ትክክለኛ ፍትሕ ያገኛል። ኢየሱስ አድማጮቹ የዚህን ዳኛ ባሕርይ ልብ እንዲሉ ነበር የጠየቃቸው። “እግዚአብሔርን የማይፈራ ሰውንም የማያፍር አንድ ዳኛ ነበረ” (ሉቃስ 18: 2)። እንዲህ ያለው ዳኛ ለሚቀርብለት አቤቱታ በጽድቅም ሆነ በርኅራኄ ላይ የተመሠረተ ፍትሕ ይሰጣል ተብሎ አይጠበቅም። ቢሆንም ሕግን የማስከበር ኃላፊነት ተሸከሟል። ለዚህ ነበር አንዲት መበለት አቤቱታ ያቀረበችለት። መበለቲቱ በደል ደርሶባታል፥ ጉዳይዋን የሚያቀርብላት ሌላ ሰውም የላትም። ስለዚህ ፍትሕ አገኛለሁ በሚል እምነት ጉዳይዋን ለዳኛው አቀረበች።

ዳኛው ግዴታለሽ ወይም ርኅራኄ የሌለው በመሆኑ፥ መበለቲቱ ለደረሰባት በደል ሊፈርድላት አልፈቀደም። ቢሆንም የመበለቲቱ አቤቱታ

ትክክለኛ ስለነበር ፍትሕ እንዲሰጣት መጎትጎቷን አላቋረጠችም። የዳኛው ቸልተኝነትና ግዴታውን ለመወጣት አለመሻት መበለቲቱን ከጥረቷ አልገታትም። የጉዳይዋ እውነተኛነት በጉትጎታዋ እንድትጸና ስላደረጋት፣ አቤቱታዋን በመደጋገም አቀረበች።

ከዚህ ጉትጎታዋ የተነሣም በመጨረሻ ዳኛው ጉዳይዋን ሊያይላትና ብይን ሊሰጣት ወሰነ። ይሁን እንጂ በዚህ ድርጊቱ መበለቲቱን ቢረዳትም፣ ራስ ወዳድና ለፍትሕ ግድየለሽ ከመሆኑ አንጻር ሲታይ፣ የፈረደላት፣ ከጉትጎታዋ ለመላቀቅ ስለፈለገ ብቻ ነበር።

ጌታ በዚህ ምሳሌ አማካይነት ለደቀ መዛሙርቱ ያስገነዝባቸው የነበረ ጉዳይ፣ ትክክለኛ ዓላማ ያለው ሰው የሚፈልገውን ነገር እስኪያገኝ ድረስ ያለማቋረጥ መትጋት ያለበት መሆኑን ነው። አድልዎኛና ግድየለሽ ዳኛ እንኳን ከባለ ጉዳዩ ጉትጎታ የተነሣ ፍትሕ ይሰጣል። ይህን ካስረዳ በኋላ ነው ክርስቶስ፡- “እግዚአብሔር እንኪያስ ቀንና ሌሊት ወደ እርሱ ለሚጮሁ፣ ለሚታገላቸውም ምርጦቹ አይፈርድላቸውምን? እላችኋለሁ፣ ፈጥኖ ይፈርድላቸዋል” (ሉቃስ 18፡7-8) በማለት አንድ ንጽጽር ያቀረበው። አንድ አድልዎኛ ዳኛ ትክክለኛ ጉዳይ ይዞ ከሚጎተጉተው ሰው ልመና የተነሣ ፍትሕ የሚሰጥ ከሆነ፣ መሐሪና ጻድቅ የሆነ አምላክስ ትክክለኛ ለሆነ ልመናና ጉትጎታ መልስ አይሰጥም?

ክርስቶስ ስለ ጸሎት በመጀመሪያ በሰጠው ትምህርት፣ ደቀ መዛሙርቱ እንዲህ በማለት እንዲጻልዩ አዘዛቸው፡- “መንግሥትህ ትምጣ፤ ፈቃድህ በሰማይ እንደሆነች እንዲሁ በምድር ትሁን” (ማቴ. 6፡10)። ክርስቶስ ያመጣው መንግሥት ተቀባይ አጣ፣ ንጉሡም (ክርስቶስ)፣ የሚቀበለው አላገኘም። ደቀ መዛሙርቱ ምንም ዓይነት ተቃውሞ ቢገጥማቸው፣ እግዚአብሔር እንደሚሰማቸውና እንደሚመልሰላቸው በማመን በጸሎት እንዲጸኑ ክርስቶስ መከራቸው። እግዚአብሔር ልመናቸውን ሰምቶ ጥያቄያቸውን በመንግሥቱ ይመልሳል። መንግሥቱ ለጊዜው ቢተላለፍም፣ አንድ ቀን ይመሠረታል፤ ያን መንግሥት የተቃወሙ ሁሉ ይፈረድባቸዋል። መንግሥቱ እንደሚመሠረት ያመኑት ደግሞ እውነተኛ ፍትሕ ያገኛሉ። ክርስቶስ ምሳሌውን ያጠቃለለው፡- “የሰው ልጅ በመጣ ጊዜ በምድር እምነትን ያገኝ ይሆን?” (ሉቃስ 18፡8) በሚለው ጥያቄ ነው። የቃሉ አገባብ የሚያመለክተው ከአድማጮቹ የጠበቀው አሉታዊ መልስ መሆኑን ነው። የቱንም ያህል የማያቋርጥ ተቃውሞና ጥላቻ ቢገጥማቸው እግዚአብሔር “መንግሥትህ ትምጣ” የሚለውን ጥያቄያቸውን በጊዜው እንደሚመልስ እርግጠኞች በመሆን በእምነታቸው እንዲጸኑ ጌታ ለደቀ መዛሙርቱ ነገራቸው።

33

ፈሪሳዊውና ቀራጩ

ሉቃስ 18:9-14

መነሻው

ክርስቶስ ጸሎትን አስመልክቶ ለደቀ መዛሙርቱ ሰፋ ያለ ትምህርት ሲሰጥ ነው የቆየው። የማትታክተውን መበለት አስመልክቶ በተናገረው ምሳሌም፤ በትክክል የሚለምን ሰው የሚፈልገውን ነገር እስኪያገኝ ድረስ በጸሎት መትጋት ያለበት መሆኑን አመልክቷል።

ችግሩ

ጸሎትን አስመልክቶ ክርስቶስ ያስተምራቸው በነበሩ ደቀ መዛሙርት አእምሮ ሁለት ጥያቄዎች ሳይፈጠሩ አልቀሩም። እነርሱም፦ “የጸሎት መሠረተ አሳብ ምንድነው?፤ ሰው ከእግዚአብሔር ጋር የሚገናኝበት ሁኔታስ?” የሚሉ ነበሩ። ፈሪሳውያን በራሳቸው ጽድቅ እግዚአብሔርን ሊያገኙት የሚችሉ ይመስላቸው ነበር። በእግዚአብሔር ይሰሙ ዘንድ ጽድቅን ከሌላ መፈለግ የሚገባቸው መሆኑ የተሰማቸው ሌሎች ሰዎችም ነበሩ። ስለዚህ በጉዳዩ ላይ የተነሣው ትምህርተ-መለኮት አከራካሪ ስለሆነ፤ ከላይ የተጠቀሱት ጥያቄዎች መልስ የሚሹ ሆኑ።

መፍትሔው

ይህ ምሳሌ በዋናነት የተነገረው ለደቀ መዛሙርቱ ሳይሆን፦ “ጸድቃን እንደሆኑ በራሳቸው ለሚተማመኑና ሌሎችን ሁሉ በጣም ለሚንቁ” (ሉቃስ 18:9) ነበር። ስለዚህ ክርስቶስ ምሳሌውን የተናገረው፤ ያደምጡት የነበሩትን ፈሪሳውያን ሐሰተኛ ትምህርት ለማረም እንደሆነ እንረዳለን። በምሳሌው፤ “ሁለት ሰዎች ሊጸልዩ ወደ መቅደስ ወጡ” (ቁ. 10) ተብሏል። በጊዜው የነበሩ ሰዎች፤ ጸሎት ከሌላ ስፍራ ይልቅ በቤተ

መቅደስ ቢጸለይ በእግዚአብሔር ይሰማል ብለው ያምኑ ነበር። ብሉይ ኪዳን እንደመዘገበውም፤ እግዚአብሔር መጀመሪያ መገናኛ ድንኳንን ከዚያም ቤተ መቅደስን ለመኖሪያነት መርጧል። በነዚህ የማምለኪያ ስፍራዎች፤ በተለይም በቅድስተ ቅዱሳኑ ውስጥ ነበር የእግዚአብሔር ክብር የኖረው። ሕልውናውን ይገልጥ የነበረውም ከዚህ ፍጹም ቅዱስ ከሆነ ማደሪያው ነበር። ሕዝቡ የተቀደሰ ጉባዔውን መታሰቢያ ለማክበር፤ በየጊዜው እንዲሰበስብ ታዟል። ጉባዔው የሚደረገውም በድንኳኑ ወይም በቤተ መቅደሱ ነበር። እንግዲህ እነዚህ ስፍራዎች በእግዚአብሔር የተወሰኑ የማምለኪያ ቦታዎች ሆኑ። በዚህ መሠረት ወደ እግዚአብሔር በመጸለይ ግዴታቸውን ለማሟላት ነበር በምሳሌው የተጠቀሱት ሁለት ሰዎች ወደ ቤተ መቅደስ የሄዱት፤ ከሰዎቹ አንደኛው፤ ማለት ፈሪሳዊው የራሱ ጽድቅ ወደ እግዚአብሔር እንደሚያቀርበው እርግጠኛ የነበረ ሲሆን፤ ቀራጭ የሆነው ሌላው ግን በሰዎች የተናቀ ነበር።

በራሱ ጽድቅ የሚመካው ፈሪሳዊ ቀጥ ብሎ በመቆም እየጸለየ ተመጸዳቂነቱን ገለጠ። በጸሎቱ ስለ ራሱ ሐሰተኛ ጽድቅ እንጂ፤ ስለ እግዚአብሔር ምንም አላሰበም። “ቀማኞች፤ አመጸኞች አመንዝሮች፤... ቀራጮች” (ሉቃስ 18:11) ብሎ ከመደባቸው “ሌሎች ሰዎች” ገለል ብሎ ቆመ።

ፈሪሳውያን እንደ አንድ የሃይማኖት ክፍል ተከታይነታቸው፤ ሌሎቹን እንደ ኃጢአተኞችና እግዚአብሔርም እንደማይቀበላቸው በመቁጠር ራሳቸውን ብቻ እንደ ጸድቃን ይቆጥሩ ነበር። ስለ ውጫዊው ጽድቁ የጸለየውና በምሳሌው የተጠቀሰው ፈሪሳዊ የዚህ ጥሩ ማስረጃ ነው። በሳምንት ሁለት ቀን ይጸልያል፤ አሥራትም ይሰጣል። ይህን በማድረግ የሕግን ጽድቅ እንደፈጸመ ቆጠረው። እግዚአብሔር በውጫዊ ድርጊት የሚገለጥን ውስጣዊ ጽድቅ እንጂ፤ ለታይታ የሚደረግን ውጫዊ ልማድ እንደ ጽድቅ እንደማይቆጥረውና እንደማይቀበለው በማስረዳት ክርስቶስ በተራራው ስብከቱ (ማቴ. 5-7) ያስተማረውን ቁም ነገር ፍጹም የሚያውቀው አይመስልም። ቤተ መቅደስ ውስጥ ሆኖ ራሱን ማመስገን ብቻ ሳይሆን፤ በዚያ ለሚመላለሱት ሁሉ ምን ያህል መንፈሳዊና መልካም ሰው እንደሆነ ለማሳየት ይፈልግ ነበር። ይህ የሚያመለክተው እንግዲህ የፈሪሳዊው ጸሎት እግዚአብሔርን ለማክበር ሳይሆን፤ በሕዝብ ፊት ሲጸልይ ከሚመለከቱት ሰዎች ለራሱ ክብርን ለመሻት ነበር።

ቀራጩ ወደ ጸሎቱ ስፍራ የመጣው ከፈረሳዊው እጅግ በተለየ አቀራረብ ነው። መጀመሪያ፡- “በሩቅ ቆመ” (ሉቃስ 18፡13)። ወደ እግዚአብሔር ሕልውና መቅረብ የማይገባው ኃጢአተኛ መሆኑን ተረድቷል። የእግዚአብሔር ማደሪያ ነው ወደሚባለው ቤተ መቅደስ እንኳን ለመቅረብ አልደፈረም። ይህ ብቻም አይደል፤ “ዓይኖቼን ወደ ሰማይ ሊያነሣ እንኳን አልወደደም” (ቁ. 13)። ይህም ቀራጩ ከንቱነቱን እንደተረዳ የሚያመለክት ውጫዊ ምልክት ነበር። እዚያም ሆኖ የእግዚአብሔር ማደሪያ ነው ወደሚባለበት አቅጣጫ በመመልከት ፋንታ መሬት መሬቱን አየ። “ደረቱን ደቃ” (ቁ. 13)። ደረት መድቃት የገዢውን የጸጸት ምልክት ነው። ቀራጩ በዚህ ድርጊቱ ኃጢአተኛነቱን ማመን ብቻ ሳይሆን፤ ከኃጢአቱ ንስሐ መግባቱን በውጫዊ ምልክት መግለጡ ነበር። ይህ ብቻም አይደል፡- “አምላክ ሆይ፤ እኔን ኃጢአተኛውን ማረኝ” (ቁ. 13) በማለት ድምፁን አሰማ። ይህን ልመና ወይም ጸሎት በሚገባ ስንረዳ “የጸሎት መሠረተ አሳብ ምንድነው?” ለሚለው ጥያቄ መልስ እናገኛለታለን። ቀራጩ፤ እግዚአብሔር ኃጢአቱን አይቶ እንዳላየ እንዲያልፈው፤ ይቅርታ እንዲያደርግለት ወይም ስለ እርሱ የተለየ አመለካከት እንዲኖረው አልጠየቀም። ከዚያ ይልቅ ያደርግ የነበረው ኃጢአተኛነቱን ቢረዳም፤ ደም ወደ እግዚአብሔር የመቅረቢያ መንገድ መሆኑን ተገንዝቦ ራሱን በመሥዋዕቱ ደም ሥር በማኖር ተማጠነ። “እኔን ኃጢአተኛውን ማረኝ” (ቁ. 13) የሚል ነበር ልመናው።

በዚያን ጊዜ በቀራጩ አእምሮ የነበረ ጉዳይ፤ የእግዚአብሔርና የእስራኤል ሕዝብ ግንኙነት መሠረት የሆነው የሥርየት ቀን (The Day of Atonement) ሥርዓት መሆኑ ግልጽ ነው። የእስራኤላውያን ከግብፅ መውጣት በተከናወነ ጊዜ፤ እግዚአብሔር እነዚህ የቃል ኪዳን ሕዝቦቹ ነጻ ሕዝቦች ተብለው ይጠሩ ዘንድ ከግብጽ ባርነት አወጣቸው። ነቢዩ ኢሳይያስ ስለ እነርሱ ሲናገር እንዲህ ብሏል፡- “ተቤኸቹህለሁና አትፍራ፤ በስምህም ጠርቼሃለሁ፤ አንተ የእኔ ነህ” (ኢሳ. 43፡1)። ነቢዩ የሚናገረው የሕዝቡን ከግብፅ መውጣት ነበር። ያን ጊዜ ደም የግዢ ዋጋ፤ ሕዝቡ ደግሞ በመቤዝት የእግዚአብሔር ንብረት ሆኗል። ሕዝቡ ግን ነጻ የወጣ ወይም የተቤዘ ሕዝብ ሊያደርገው እንደሚገባ በመጓዝ ፋንታ፤ ከመቃዘዝ መንገድ ወጡ። እግዚአብሔር ወደ ሲና ተራራ ባመጣቸውም ጊዜ ከእርሱ ጋር የሚኖረውን የግንኙነት ሁኔታ አስታውቋቸው ነበር። እግዚአብሔር የኃጢአት ሥርየት ሥርዓት ዕለትን የመሠረተው ሲና ላይ ነው (ዘፌዋ.

16)። የዚያ ታላቅ ዕለት ሥርዓት ዝርዝር ተግባራት በእግዚአብሔር በተመረጡ ካህናት መከናወን ነበረባቸው። ሊቀ ካህኑ ለዚህ ሥርዓት ብቻ የሚለብሰው ልዩ ልብስ ተዘጋጅቶለታል። ንጹሕ ያልሆነ ሰው ይህን ታላቅ ሥርዓት ማከናወን ስለማይገባው ሊቀ ካሕናቱ ልብሱን ከመልበሱ በፊት መታጠብ ነበረበት (ዘሌዋ. 16:4)።

ይህን ካደረገ በኋላ፣ ለኃጢአት መስዋዕት የሚቀርቡ ሁለት አውራ ፍየሎችና ለሚቃጠል መስዋዕት ደግሞ አንድ አውራ በግ ይመርጥ ነበር (ቁ. 5)። ከዚህ ሁሉ በፊት ግን ለራሱ የኃጢአት ሥርየት አንድ ወይፈን ማቅረብ አለበት (ቁ. 6)። ኃጢአታቸውን በመስዋዕት ሸፍኖ ሕዝቡን ወደ እግዚአብሔር ከማቅረቡ በፊት የርሱ ኃጢአት በደም መሸፈን ነበረበት። በዚህ አኳኋን በደም ከተሸፈነ በኋላ ነበር ለሕዝቡ ኃጢአት የሚቀርበውን አውራ ፍየል የሚሰዋው። ደሙንም በሥርየት መክደኛው ላይና፣ በመክደኛው ፊት ይረጨዋል (ዘሌዋውያን 16:15ን ከዘጸአት 25:17 ጋር ያነጻጽሩት)። በታቦቱ ውስጥ እግዚአብሔር ለሙሴ የሰጠው የቃል ኪዳን ጽላት፣ የወርቅ ማዕጠንት፣ መና ያለበት የወርቅ መሶብና የበቀለች የአሮን በትር ነበሩበት (ዕብ. 9:4)። የእስራኤል ሕዝብ ይመራበት ዘንድ እግዚአብሔር የሰጠውን ሕግ በመጣሱ የኃጢአት ሥርየት አስፈለገው። ሕዝቡ ሕግ በመጣላቸው በእግዚአብሔር ፊት ኃጢአተኞች ነበሩ። እግዚአብሔር ደግሞ በኃጢአተኛ ሕዝብ መካከል አይኖርም። በኃጢአት ሥርየት መክደኛው ላይ ደሙ በሚረጭበት ጊዜ፣ ከብሩ ከሥርየት መክደኛው በላይ በሚገለጠው፣ እንዲሁም በሁለቱ ኪሩቤሎች መካከል ባለው እግዚአብሔርና፣ ከሥርየት መክደኛው ሥር ባለው ታቦት ውስጥ በተቀመጠው ሕግ መካከል ያርፋል። ይህ የተጣሰን ሕግ ለመሸፈን የሚደረግ የደም መርጨት ሥርዓት፣ ማስተሰረያ ሲሆን፣ ሥርየት የሚሰጠውም እግዚአብሔር ነበር። ሥርየት የተሰጣቸው ደግሞ ሕግ የጣሱ ሕዝቦች ናቸው። የሥርየት መክደኛው የይቅርታ ስፍራ ነበር። እግዚአብሔር ኃጢአታቸውን በደም በሚሸፍንላቸው ሰዎች መካከል የሚኖርበት ሁኔታ በዚህ የይቅርታ ሥርዓት አማካይነት ተፈጠረ።

ሊቀ ካሕኑ ይህን የይቅርታ መስዋዕት ካቀረበ በኋላ፣ ከቅድስተ ቅዱሳን ይወጣና ሁለተኛውን አውራ ፍየል ይወስዳል (ዘሌዋ. 16:20)። ከዚያም የሕዝቡን ኃጢአት በፍየሉ ላይ ከተናዘዘ በኋላ፣ ወደ ምድረበዳ ይሰደድ ዘንድ ለሚታመን ሰው ይሰጠዋል (ቁ. 21-22)። ይህ የሚያመለክተው የሕዝቡ ኃጢአት በዚያ የኃጢአት ማስተሰረያ (በፍየሉ)

አማካይነት መወገዱን ነው። እግዚአብሔር ይቅርታ ስለተጠየቀ ነው ሕዝቡን የራሱ አድርጎ በመካከላቸው የኖረው። በሚቀርብለት የሥርየት መሥዋዕትና በዚህ ኃጢአተኛ ሕዝብ መካከል በሚኖርበት ሁኔታ ደስ ተሰኝቷል። ከዚህ በኋላ ሌላ መሥዋዕት እስከሚቀርብለት ድረስ ለአሥራ ሁለት ወራት በሕዝቡ መካከል ይኖራል። መሥዋዕቱ በየዓመቱ መቅረብ አለበት። ምክንያቱም የዕብራውያን ጸሐፊ እንደሚነግረን፡ “የኮርማዎችና የፍየሎች ደም ኃጢአትን እንዲያስወግድ የማይቻል ነውና” (ዕብ. 10፡4)።

የሥርየት መሥዋዕት ማቅረቢያው ዕለት ለእስራኤል ሕዝብ የተለየ ነበር። ከዚህ በተነጻጸሪ አንድ ሰው ኃጢአት ቢፈጽም በዘሌዋውያን 4-5 በተጠቀሰው መሠረት መሥዋዕት በማቅረብ ከበደለው ከእግዚአብሔር ጋር ይታረቃል። በዘሌዋውያን 1-3 የተጠቀሱት መሥዋዕቶች የአምልኮና የምስጋና መግለጫዎች ብቻ ሳይሆኑ “በእግዚአብሔር ዘንድ ጣፋጭ ሽታ” (ዘሌዋ. 1፡9፤ 2፡2፤ 3፡5) ነበሩ። በዘሌዋውያን 1-5 የተጠቀሱት መሥዋዕቶች ለግለሰቡ የሚጠቅሙት፤ በመሥዋዕት ማቅረቢያው ዕለት ስለ ሕዝብ ኃጢአት የሚቀርቡ በመሆናቸው ብቻ ነው። ያለ ሕዝባዊው መሥዋዕት ግለሰብ የሚያቀርበው መሥዋዕት ፋይዳ ቢስ ይሆን ነበር። በሕጉ መሠረት፤ መሥዋዕቱ የሚቀርቡት በስሕተት ለተሠሩ ኃጢአቶች ነው። ሆነ ተብሎ የተሠራ ኃጢአት ግን፤ ኃጢአተኛው ግለሰብ ሊያቀርብ የሚገባውን መሥዋዕት አያቀርብም፤ በዚያ ፋንታ በመሥዋዕቱ ዕለት በሚቀርበው ደም ሥር እራሱን ያኖራል። ንጉሥ ዳዊት ከቤርሳቤህ ጋር ያደረገውን ኃጢአት ከፈጸመ በኋላ፤ ለኃጢአቱ ሥርየት ያደረገው ይህንኑ ነበር። በፈቃዱ ኃጢአት እንደሠራና፤ ለዚህ ዓይነቱ ኃጢአት ይቅረብ የተባለ መሥዋዕት ስለሌለ ወደ ሥርየት መክደኛው ሮጦ በመሄድ እንዲህ በማለት በጨኸት ለመነ፡- “አቤቱ እንደ ቸርነትህ መጠን ማረኝ፤ እንደ ምሕረትህም ብዛት መተላለፌን ደምስስ። ከበደሌ ፈጽሞ እጠበኝ፤ ከኃጢአቴም አንጻኝ። እኔ መተላለፌን አውቃለሁና ኃጢአቴም ሁልጊዜ በፊቴ ነውና። አንተን ብቻ በደልሁ፤ በፊትህም ክፋትን አደረግሁ፤ በነገርህ ትጽድቅ ዘንድ በፍርድህም ንጹሕ ትሆን ዘንድ . . . በሂሶጵ እርጨኝ፤ እነጻማለሁ፤ እጠበኝ ከበረዶም ይልቅ ነጭ እሆናለሁ” (መዝ. 51፡1-4፤ 7)። ዳዊት ራሱን በሥርየት መክደኛው ሥር ካኖረ በኋላ የመጻኑን ዋስትና (ዋስትናና ደስታ፤ በ1962 ዓ.ም. እትም) ዳግመኛ አገኘ (ቁ. 12)።

በምሳሌው የተጠቀሰው ቀራጭ፡- “እኔን ኃጢአተኛውን ማረኝ” (ሉቃስ 18፡13) እያለ ሲጻልይ፥ ዳዊት ያደረገውን ማድረግ ነበር። ልክ የሥርየት መክደኛውን እንዳየ እርሱንም እንዲያየው ነበር እግዚአብሔርን የሚጠይቀው። ቀራጩ በይቅርታው ደም ሥር በመጠለሉ የተነሣ፥ ክርስቶስ፡ “ከዚያ ይልቅ ይህ ጻድቅ ሆኖ ወደ ቤቴ ተመለሰ” (ቁ. 14) አለለት። ጸሎት፥ ኃጢአተኛው ራሱን በንስሐ ደም ሥር በማኖር ይቅርታ የሚያገኝበት እንጂ፥ በጸሎት አቅራቢው ሰው በራሱ ቅድስና ላይ የሚመሠረት አይደለም።

የሥርየት ዕለት ሥርዓት፥ የይቅርታ መስዋዕት የቀረበበትን የክርስቶስ የመስቀል ላይ ሥራ እንዲጠቁም የታለመ ነበር። መስዋዕት የቀረበው ለርሱ እንደመሆኑ (ዕብ. 9፡14)፥ ይቅርታ የተለመነው እግዚአብሔር ነበር። የክርስቶስ እካል የይቅርታው ስፍራ ነው (1ኛ ጴጥ. 2፡24)። ለማስተሰረያነት ወይም ለይቅርታ የቀረበው ደግሞ፥ የክርስቶስ ደም ነበር (ዕብ. 9፡22-28)። የመስቀሉ የማስታረቅ ሥራ ላለፉት፥ ላሁኖቹና ለወደፊቶቹ ኃጢአተኞች ሁሉ ሲሆን፥ የሚያገለግለውም በእምነት ወደ እግዚአብሔር ለሚመለከቱ ሁሉ ነው (1ኛ ዮሐ. 2፡2)። ስለዚህ ኃጢአተኞች በራሳቸው ጽድቅ ወደ እግዚአብሔር ሊቀርቡ አይችሉም። ይህ የሚቻላቸው እግዚአብሔር ኃጢአተኞችን እንዲሰማቸውና እንዲቀበላቸው ለማስተሰረያነት በፈሰሰው የክርስቶስ ደም አማካይነት ነው። ይህን ነው ከምሳሌው የምንማረው። ስለዚህ ጸሎት የሚቀርበው በኢየሱስ ስም መሆን አለበት።

34

የወይኑ አትክልት ስፍራ ሠራተኞች

ማቴዎስ 20፡ 1-16

መነሻው

ከዚህ ቀደም ባለው ምዕራፍ ውስጥ፤ ክርስቶስ በአንድ ሰውዬ “መምህር ሆይ፤ የዘላለምን ሕይወት እንዳገኝ ምን መልካም ነገር ላድርግ?” (ማቴ. 19፡ 16) የሚል ጥያቄ ቀርቦለት ነበር። ሰውዬው ብዙ ሀብት አለው (ቁ. 22)። ሉቃስ “አለቃ” ይለዋል (ሉቃስ 18፡ 18)። የዚህ ትርጉሙ፤ ሰውዬው ወጣት ቢሆንም፤ ሕግ አዋቂ በመሆኑ ሳቢያ ወደ ካህናት አለቃነት ሥልጣን ከፍ ያለመሆኑን ነው የሚያመለክተው (ማቴ. 19፡ 20)። እንዲህ ያለው ሰው ከያዘው ስፍራ ወይም ሥልጣን፤ እውቀትና ሀብት የተነሣ፤ በፈረሳውያን መመዘኛ በእግዚአብሔር ዘንድ ተቀባይነት እንዳገኘና በመንግሥቱም እንዳለ የሚቆጠር ነበር። በዚህ አለቃ ለክርስቶስ የቀረበለት ጥያቄ፤ በሉቃስ 10፡ 25 ውስጥ በሕግ አዋቂው የቀረበውን ጥያቄ ይመስላል። ይህ አለቃ የተጨነቀው ጽድቅን በተመለከቱ ጉዳዮች ነው። በመሆኑም አንድ ሰው ክርስቶስ ወዳመጣው መንግሥት ይገባ ዘንድ ምን ያህል ጻድቅ መሆን አለበት? ለሚለው ጥያቄ መልሱን ከራሱ ከክርስቶስ ይሻ ነበር። ክርስቶስም ወደ መንግሥቱ የሚያስገባውን ጽድቅ የሚወስነውና የሚያስገባውም ቸር አምላክ እግዚአብሔር ብቻ ሆኖ ሳለ፤ ያን ጥያቄ ለምን ለርሱ እንዳቀረበለት ለመረዳት ሰውዬውን ጠየቀው። እንዲህ ባለና ቀጥተኛ ባልሆነ መንገድ ነበር፤ ክርስቶስ ሰውዬውን ስለ ራሱ (ክርስቶስ) ማንነት እንዲያሳሳል ያደረገው። እንግዲህ ክርስቶስ እንዳለው እግዚአብሔር ከሆነ፤ ለሰውዬው ጥያቄ የሚሰጠው መልስ፤ በሥልጣን የተሞላ መሆን ነበረበት። በዚሁ መሠረት እግዚአብሔር የሚፈልገውን መልካም ባሕርይ ለማመልከት ሰውዬውን ወደ ሕግ ትእዛዛት አመለከተው። ሰውየው

ትእዛዛቱን ጠብቆ ጽድቅን ያገኛል ማለቱ አልነበረም። ትእዛዛቱ የሚያመለክቱት ያን ሳይሆን፤ ሰዎች ወደ መንግሥቱ ይገቡ ዘንድ እግዚአብሔር የሚፈልግባቸውን የጽድቅ መመዘኛ ነው። በፈሪሳውያን ባህል 248 ትእዛዛትና አታድርግ የሚሉ 365 ክልከላዎች ነበሩ። ክርስቶስ ለጠያቂው ሕግጋትን እንዲያከብር በነገረው ጊዜ፤ ሰውዬው የትእዛዛቱ ብዛትና ከፍተኛነት ጫና ተሰማውና ግዴታውን ዝቅ ለማድረግ በማሰብ “የትኞቼን?” (ማቴ. 19:18) አለ። እርሱም፤ ሰዎች ለሌሎች መሰሉቻቸው ያለባቸውን ኃላፊነት የሚያመለክተውን የሕግ ክፍል ጠቅለል አደረገና ነገረው። ወጣቱም እነዚያን ሕግጋት የፈጸመ መሆኑን ገለጠ (ቁ. 20)። በፈሪሳውያን ባህል መሠረት ምንም ውጫዊ ሁኔታዎች ስላልፈጸሙ፤ ሕግንም እንዳልጣሰ እምነት ነበረው። ክርስቶስም ወጣቱን ጥፋተኛ የሚያሰኙ ግላዊ ድርጊቶችን በማመልከት ፋንታ፤ ሀብቱን እንዲሸጥ፤ ገንዘቡን ለደሀ እንዲሰጥና እንደ ደቀ መዝሙር እንዲከተለው በማዘዝ ፈተነው። ወጣቱ ግን ቁሳዊ ሀብቱን እጅግ ያፈቅር ስለነበረ ፈተናውን ማለፉ ተሳነው። እግዚአብሔርን ከሁሉ በላይ እንዲወድ የሚያዘውን የመጀመሪያ የሕግ ትእዛዝ ያልፈጸመ መሆኑን ሁኔታው ስላመለከተ ከክርስቶስ ተለየ (ቁ. 22)። ወጣቱ ሀብቱን የደህንነቱ ዋስትና አድርጎ ይተማመንበት እንደነበር ማረጋገጫው ክርስቶስ ለደቀ መዛሙርቱ፡- “ለባለጠጋ መንግሥተ ሰማያት መግባት ጭንቅ ነው” (ቁ. 23) ሲል የተናገረው ቃል ነው። ሀብታም ወደ መንግሥቱ ይገባ ይሆናል፤ በሀብቱ የሚተማመን ሰው ግን በፍጹም አይገባም። ክርስቶስ አበክሮ ይናገር የነበረው ግን፤ በሀብቱ የሚታመን ሰው ወደ መንግሥቱ ለመግባት ያለበትን ችግር ሳይሆን፤ ወደዚያ የመግባቱ ጉዳይ የማይቻል መሆኑን ነበር። ይህንንም ግመልንና የመርፌ ቀዳዳን በማስመልከት ከተናገረው ምሳሌ እንረዳለን። ግመል በመርፌ ቀዳዳ ሊሾልክ እንደማይችል ሁሉ፤ በሀብቱ የሚታመን ሰውም ወደ መንግሥቱ ሊገባ አይችልም አለ። የደቀ መዛሙርቱ አሳብ ወይም ጥያቄ የሚያመለክተው ግን፤ ያኔም ቢሆን አስተሳሰባቸው በልማድ ከሚታወቀው ያልተላቀቀ መሆኑን ነበር። በመሆኑም፡- “እንኪያስ ማን ሊድን ይችላል?” (ቁ. 25) ብለው ጠየቁ። የጥያቄያቸው ትርጓሜ እግዚአብሔር የተቀበለው መሆኑን ለማረጋገጥ፤ ባለጸጋ ያደረገው ሀብታም ሊድን የማይችል ከሆነ፤ ደሀ እንዴት ይድናል? የሚል ነበር። ለዚህ ጥያቄ የክርስቶስ መልስ ማዳን የእግዚአብሔር ሥራ መሆኑን የሚገልጥ ነበር። “ይህ በሰው ዘንድ አይቻልም፤ በእግዚአብሔር ዘንድ ግን ሁሉ ይቻላል” (ቁ. 26) አለ።

ችግሩ

ጴጥሮስ፡ በክርስቶስና በወጣቱ መካከል የተደረገውን ጥያቄና መልስ ካዳመጠ በኋላ፡- “እነሆ እኛ ሁሉን ትተን ተከተልንህ፤ እንኪያስ ምን እናገኝ ይሆን?” (ማቴ. 19:27) ብሎ ጌታን ጠየቀው። ጴጥሮስ የክርስቶስን ጥሪ በመቀበል አትራፊ የሆነውን የዓሳ አጥማጅነት ሥራ፡ ገቢውን፡ ቤቱን፡ ቤተሰቡንና ሌላውን ትቶ ነው የተከተለው። በመሆኑም ስለሚቀበለው ስጦታ ለማወቅ እጅግ ጓጓ።

መፍትሔው

ክርስቶስ ለጴጥሮስ ጥያቄ በሰጠው መልስ፡ እርሱ ለእስራኤል ሊሰጥ የነበረውንና ለጊዜው የተላለፈውን መንግሥት በማስመልከት ትልቅ ተስፋ ሰጠው። “እናንተ ደግሞ በአሥራ ሁለቱ የእስራኤል ነገድ ልትፈርዱ በአሥራ ሁለቱ ዙፋን ትቀመጣላችሁ” (ማቴ. 19:28) በማለት በሚመለስበት ጊዜ በመንግሥቱ ስለሚሰጣቸው ክብር ገለጠላቸው። ክርስቶስን የሚከተሉ በሚመጣው መንግሥት የክብር ስፍራ ወይም ሥልጣን ይሰጣቸዋል። ቀጥሎ ባለው ምሳሌ (ማቴ. 20:1-16) ክርስቶስ የገለጠው፡ ሁሉን ትተው ራሳቸውን ለርሱ ለሰጡ ሁሉ የሚገባቸው ስጦታ የሚከፋፈልበትን ሁኔታ ነበር። በምሳሌው የገለጠውም ሠራተኞችን ለወይት እርሻ ሊቀጥር በማለዳ ወደ ገበያ የሄደን ሰው ነበር። ከፊሉ የአትክልት ስፍራ በባሪያዎች የተሠራ ሲሆን፤ የቀረው ደግሞ በቀን ሠራተኞች መካካል ነበረበት። የቀን ሠራተኞች ማልደው በገበያ ስፍራ በመሰብሰብ ቀጣሪ መጠበቃቸው የተለመደ ነው። የቀን ሠራተኛ የሚፈልግ አሠሪ ወደ ገበያው ስፍራ ሄዶ ሠራተኞች ይመርጥና ለቀን ሥራ ስለሚከፍላቸው ዋጋ ይስማማል። በዚህ አኳኋን የሚቀጠሩት የቀን ሠራተኞች፡ ወደ አትክልቱ ስፍራ ይሄዱና፡ ክፍያውን ተቀብለው ወደ ቤታቸው እስከሚመለሱበት፡ እስከ ፀሐይ መጥለቂያ ይሠራሉ። ይህ ሁኔታ በየዕለቱ የሚደጋገም ነበር። ጌታ በምሳሌው በገለጠው ታሪክ ውስጥ፡ የወይት አትክልት ጌታ፡ የቀን ሠራተኞችን ቀጥሮ ለቀን ሠራተኛ የሚከፈለውን አንድ ዲናር ሊከፍላቸው ተስማማ።

ቀጣሪው በምስተኛው፡ በስድስተኛው፡ በዘጠነኛውና በአሥራ አንደኛው ሰዓት ወደ ገበያው ስፍራ ሄደ። በሄደ ቁጥር የቀን ሥራ የሚሹ ሌሎች ሠራተኞች ያገኝ ነበር። ማለዳ የቀጠራቸው የቀን ሠራተኞች ከሚያከናውኑት በላይ የሆነ ሥራ ስለነበረው፡ ተገቢውን ዋጋ ሊከፍላቸው

እየተሰማማ፤ ያገኛቸውን ተጨማሪ ሠራተኞች በአትክልቱ ስፍራ እንዲሠሩ አደረጋቸው። ተጨማሪዎቹ፤ ሥራ የጀመሩት እየዘገዩ እንደመሆኑ፤ የሚከፈላቸው የድካም ዋጋ ማለዳ ከተቀጠሩት እኩል ይሆናል ብለው እንደማይጠብቁ እርግጥ ነው። የዕለቱ የሥራ ማብቂያ ሰዓት ሲቃረብ፤ ሠራተኞቹ ክፍያቸውን ለመቀበል ተሰበሰቡ። አንድ ሰዓት ብቻ የሠሩት አንድ ዲናር ተከፈላቸው፤ እነዚህ ሠራተኞች ለአንድ ሰዓት ሥራ ያን ያህል ገንዘብ የሚያገኙበት ሁኔታ አልነበረም። ቀጣሪው ግን የማይገባቸውን በመክፈል ለጋስነትን አሳያቸው። ቀኑን ሙሉ የዋሉት ሠራተኞች፤ ቀጣሪው አንድ ሰዓት ለሠሩት ሰዎች ያደረገውን ልግስና ሲመለከቱ፤ እነርሱም ከተወሰነላቸው በላይ ክፍያ እንደሚያገኙ ገመቱ። እርሱ የከፈላቸው ግን እንደገመቱት ሳይሆን፤ ቃል የገባላቸውን አንድ ዲናር ነው። ተቀጣሪዎቹም የቀጣሪያቸው ለጋስነት ያልገባቸው መሆኑን በቅሬታ ገለጡ። “በባለቤቱ ላይ አንጎራጎሩ” (ማቴ. 20: 11)። የአትክልቱ ባለቤት ለአንደኛው ሠራተኛ በሰጠው መልስ፤ ሊከፍለው የተሰማማውን ዋጋ እንደሰጠው በገለጠለት ጊዜ፤ ለሠራተኞቹ የድካም ዋጋቸውን በመክፈል ረገድ ያሳየውን ትክክለኛነት አመልክቷል። ሰውዬው በርግጥ ሠራተኞቹ የሚገባቸውን ክፍያ አላስቀረባቸውም። “በገንዘቤ የወደድሁትን አደርግ ዘንድ መብት የለኝምን?” (ማቴ. 20: 15) ባላቸው ጊዜም ለጋስነቱንና ትክክለኛነቱን አስገንዝቧል። ስለዚህ ጥፋቱ የርሱ ሳይሆን፤ የነርሱ ነበር።

በዚህ ምሳሌ ክርስቶስ፤ “እኛስ ምን እናገኝ ይሆን?” (ማቴ. 19: 27) ለሚለው የጲጥሮስ ጥያቄ መልስ ይሰጥ ነበር። ይናገር የነበረውም፤ ደቀ መዛሙርቱ የሰጠታውን ድልድል ለርሱ በመተው፤ የተሰጣቸውን ሥራ እንዲያከናውኑ ነበር። ጌታ ትክክለኛ፤ ለጋስና ቸር ነው፤ ተገቢውን ነገር ያደርጋል። ምሳሌው፤ በዘመኑ መጨረሻ ክርስቶስን እናገለግለው ዘንድ የተጠራን ሁሉ ታማኞች እንድንሆን ይመክረናል። ይህን ካደረግን፤ ቀደም ሲል ተጠርተው የነበሩና ለስሙ ሲሉ ብዙ ሥቃይና ሞት እንኳን ሳይቀር የተቀበሉት የክርስቶስ አገልጋዮች ያገኙትን የጸጋ ስጦታ እናገኛለን።

35

አሥሩ ምናኖች

ሉቃስ 19: 11-27

መነሻው

ከአሥሩ ምናኖች* ምሳሌ ቀደም ሲል በነበረው ክፍል “የቀራጮች አለቃና ባለጸጋ” (ሉቃስ 19:2) ስለነበረው የኢየሱስ ዘኤዎስ ዳግመኛ ልደት ታሪክ እናገኛለን። ዘኤዎስ በሚኖርበት አካባቢ ታክስ ለመሰብሰብ ከሮም መንግሥት ጋር ተዋውሏል። በዚሁ መሠረት አብረውት የሚሠሩ ሰዎች በሥሩ አሰባስቦ ነበር። በሮም መንግሥት አገዛዝ ውስጥ ተሰሚነት የነበረውና በዚሁ ሳቢያ ብዙ ሀብት ያፈራ ሰው ነው። በእስራኤላውያን ዘንድ ግን፣ ከሮም መንግሥት ጋር በመተባበሩ እጅግ የተጠላና ከኃጢአተኞች እንደ ዋነኛው ይቆጠር ነበር።

የኢየሱስ ዝና ከርሱ እየቀደመ በየስፍራው ተሰምቶ ስለነበር፣ ወደ ኢየሱስ በመጣ ጊዜ ዘኤዎስ ሊያገኘው ፈለገ። ክርስቶስን ከከበበው ሕዝብ ለይቶ ለማየት ይቻለው ዘንድ አንድ የሾላ ዛፍ ላይ መውጣት አስፈላጊ ሆኖበት ነበር። ክርስቶስም ዘኤዎስ ሊያገኘው የፈለገበትን ምክንያት ያውቅ ስለነበር፣ ከነበረበት ወርዶ ያስተናግደው ዘንድ ጠየቀው። እርሱም ጥያቄውን በከፍተኛ ደስታ ተቀበለና ወደ ቤቱ ጋበዘው። ወደ ቤት እንደገቡም፡- “ካለኝ ሁሉ እኩሌታውን ለድሆች እሰጣለሁ፤ ማንንም በሐሰት ከስሼ እንደሆንሁ አራት እጥፍ እመልሳለሁ” (ሉቃስ 19:8) አለ ዘኤዎስ። ይህን በማድረግ የንስሐ ፍሬ አሳየ። እንዲህ ያለው ፍሬ የሚገኘውም በክርስቶስ ከማመን ነው። በዚህ ድርጊቱ፣ ቀደም ሲል በመጥምቁ ዮሐንስ፣ በኋላም በክርስቶስ ወደተገለጠው የእግዚአብሔር መንግሥት የሚያስገባውን መሥፈርት ማሟላቱን ያመለክት ነበር። ክርስቶስም የዘኤዎስን ድርጊቶች የእምነቱ ማረጋገጫዎች አድርጎ በመውሰድ፡- “እርሱ ደግሞ የአብርሃም ልጅ ነውና ዛሬ ለዚህ ቤት መዳን

* አንድ ምናን የሦስት ወር ደመወዝ ነው።

ሆኖለታል” (ቁ. 9) አለ። የልጅ ልጆቹን (ከሥጋ የተወለዱ) ሁሉ እንደሚባርክ እግዚአብሔር ለአብርሃም ቃል ገብቶለታል። ዘኬዎስም የአብርሃም ዘር እንደመሆኑ፤ የአብርሃምን እምነት በግብር ለሚያሳዩ ሁሉ የሚመጣውን በረከት ሊያገኝ የተገባው ነበር። እንደ ዘኬዎስ ያለውን የተናቀ ሰው ለምን ይቀበላል ለሚለው ጥያቄ የክርስቶስ መልስ፡- “የሰው ልጅ የጠፋውን ሊፈልግና ሊያድን መጥቶአልና” (ቁ. 10) የሚል ነበር።

ችግሩ

የሮም መንግሥት በበኩሉ በቀረጥ ሰብሳቢነት ከሚያገለግሉት ሰዎች ታማኝነትን ይሻል። ዘኬዎስም በቀራጭነት ሥራው ላይ መኖሩ ወይም መቀጠሉ የሚያመለክተው፤ ተግባሩን በታማኝነት በማከናወኑ ረገድ ለሮም መንግሥት የነበረውን ታማኝነት ነው። ያ መንግሥት እንደ ዘኬዎስ ያሉ አገልጋዮቹ በታማኝነት እንዲያገለግሉት እንደሚሻ የኢየሱስ ደቀ መዛሙርት ያውቃሉ። በመሆኑም ከላይ የተነሣው ጥያቄ ክርስቶስ የርሱ ከሆኑት ተከታዮቹ የሚጠብቀው ታማኝነት ወይም አገልግሎት ምን መሆን አለበት? የሚል መሆን ይኖርበታል።

መፍትሔው

ክርስቶስ ከላይ የተነሣውን ጥያቄ ለመመለስ የተጠቀመው፤ የአሥሩን ምናኖች ምሳሌ በመናገር ነበር። የጥያቄው መመለስ አስፈላጊ የሚሆነው፤ በተለይ ለደቀ መዛሙርቱ ነው። ይኸውም ክርስቶስ ያመጣው መንግሥት መገለጥ ለሌላ ጊዜ ከመተላለፉ አኳያ የሚጠበቅባቸውን ኃላፊነት መረዳታቸው ጠቃሚ ነበር። ክርስቶስ ሕዝቡ፡- “የእግዚአብሔር መንግሥት ፈጥኖ ሊገለጥ እንደመሰላቸው” (ሉቃስ 19፡11) ተረድቷል። ይህንን የመንግሥቱን መገለጥ መተላለፍ አበክሮ ለማስረዳት በማሰብ እንዲህ አለ፡- “አንድ መኮንን ለራሱ መንግሥት ይዞ ሊመለስ ወደ ሩቅ አገር ሄደ” (ቁ. 12)። ይህን ሲናገር አንድ በታሪክ አጋጣሚ የተፈጸመ ጉዳይ በአእምሮው ይዞ ይሆናል። ይኸውም የታላቁ ሄሮድስ ልጅ አርኬላዎስ፤ አባቱ ከሞተ በኋላ የይሁዳና የሰማሪያ ገዥነቱን በሮም ገዥዎች ለማስጸናት ወደዚያው ሄዶ ነበር። ወንድሙ አንቲጳስም ይህንን የገዥነት ሥልጣን ለመሻት ወደ ሮም ሄዷል። አይሁዳውያን አርኬላዎስን ስለሚጠሉ የርሱን ሹመት ታቃውመው ነበር። ነገር ግን አርኬላዎስ የይሁዳና የሰማሪያ ገዥ ሆኖ በሮሙ ንጉሥ ተሾመ። ይህ በሚገባ የታወቀ

ታሪካዊ ክንውን፥ ክርስቶስ ያስተምር የነበረውን ጉዳይ አስመልክቶ የአድማጮቹን ስሜትና ትኩረት ሳይስብ አልቀረም። በምሳሌው የተጠቀሰው መኮንን ረዘም ላለ ጊዜ እንደሚቆይ በመገመት፥ ከአገልጋዮቹ አሥሩን ጠርቶ ለአያንዳንዱ አንዳንድ ምናን ሰጣቸው። አንድ ምናን በጊዜው የአንድ አገልጋይ የሦስት ወር ደመወዝ ያህል ስለሚሆን ጥቂት አልነበረም። አገልጋዮቹ እንደ መጋቢነታቸው የተሰጣቸውን ገንዘብ አጠቃቀም በተመለከተ ኃላፊነት ነበረባቸው። መኮንኑ በሄደ ጊዜ አገልጋዮቹ በተቃውሞ ተነሡበት፤ የንጉሥነት ሹመት ለሚሰጠው ባለሥልጣንም ተቃውሟቸውን ላኩ። እንዲህ ያለው ተቃውሞ መኮንኑ የማስተዳደር ኃላፊነት የሰጣቸውን አገልጋዮች ታማኝነትና ታዛዥነት የሚፈትን ነበር።

በዚህ የምሳሌ ክፍል፥ ክርስቶስ ራሱን ወደ ሩቅ ስፍራ ከሄደው መኮንን ጋር ያመሳስል ነበር። እስራኤላውያን መንግሥቱንና እርሱንም እንደ መሢሕ አንቀበለውም በማለታቸው ወደ አባቱ የመመለሻው ጊዜ ተቃርቧል። በሚሄድበትም ጊዜ ለአገልጋዮቹ ኃላፊነት ይሰጣል። በዚህ ጊዜ የማያቋርጥ ተቃውሞ ቢገጥመውም፥ የሾማቸው አገልጋዮች ግን ታማኞች እንዲሆኑለት ይሻ ነበር። በክርስቶስ ምሳሌ ውስጥ የተጠቀሰው ንጉሥ ከሚያስተዳድራቸው ሰዎች የቱንም ያህል ተቃውሞ ቢገጥመው ሥልጣኑን አስጸድቆ ነው የተመለሰው። አገልጋዮቹም ስለ አስተዳዳሪነታቸው እንዲያስረዱ ተጠሩ። አንዳንዶቹ በአገልግሎታቸው ታማኞች ሆነው ተገኙ። የአንደኛው ምናን አሥር ተጨማሪ ምናኖች በሚያተርፍ ተግባር ላይ ሲውል፥ የሌላው ደግሞ አምስት ምናኖችን አትርፏል። ንጉሡ ይህን ከተረዳ በኋላ ለታማኝ አገልጋዩ በመንግሥቱ ሥልጣን ሰጠው (ማቴ. 19፥ 28-30)።

በአንጻሩ፥ ታማኝ ሆኖ ያልተገኘ ሌላ አገልጋይ ነበረ። ለርሱ ተሰጥቶት የነበረ ምናን ለመኮንኑ ምንም ትርፍ አላመጣለትም፥ እንደውም ምንም አልተሠራበትም። ያ ያልታመነ አገልጋይ በመጨረሻ ያደረገው ነገር ቢኖር፥ ከፍርሃት የተነሣ ምንም ያላደረገ መሆኑን በመናዘዝ ምናኑን ለጌታው መመለስ ነበር። ይህ አገልጋይ ያለ ጥርጥር የመኮንኑን ንጉሥነት ከሚቃወሙ ሰዎች ጋር ተመሳጥሯል። በመኮንኑ ላይ ያለው ተቃውሞ ነው እምነተ ቢስ ያደረገው። ይህ አለመታመን፥ ምናኑን አስመልክቶ በሰጠው ተግባር እምነቱን ባረጋገጠለት መኮንን ላይ አገልጋዩ ያደረበትን የአመጽ ስሜት ያንጸባርቃል። ለዚህም ጥፋቱ ቅጣት ይሆን ዘንድ ምናኑ ከርሱ ተወስዶ ታማኝነቱን ላረጋገጠው አገልጋይ ተሰጠው። የቅጣቱም

አስከፊነት፡- “እነዚያን በላያቸው ልነግሥ ያልወደዱትን ጠላቶቼን ወደዚህ አምጡአቸው፤ በፊቱ እረዱአቸው” (ሉቃስ 19:27) በሚለው የንጉሡ ትእዛዝ ተረጋግጧል። ያልታመኑት ንጉሡ ከሚያስተዳድረው ግዛት ተወገዱ። ክርስቶስ በዚህኛው የምሳሌ ክፍል የእስራኤል ሕዝብን እንደ አገልጋዮቹ ይመለከታቸዋል። እስራኤላውያን ከመነሻው ለልዩ አገልግሎት በእግዚአብሔር ተመርጠው ነበር (ዘጸ. 19:6)። የካህናት መንግሥት እንደመሆናቸው መጠን፤ መገለጥን ከእግዚአብሔር መቀበልና ያን በጨለማ ላሉት ማስተላለፍ ነበረባቸው። ሙሴ በመገናኛው ድንኳን ቅዱስ ስፍራ መቅረዝ እንዲያኖር ታዟል። ይህም እግዚአብሔር እስራኤልን የዓለም ብርሃን እንድትሆን የመረጣት ለመሆኑ የማይጠፋ ምልክት ነበር። ያ ብቻም አልነበረም፤ እግዚአብሔር የዳዊትን ሕዝብ የሚመራ ንጉሥ ከዳዊት ትውልድ እንደሚያስነሣም ቃል ኪዳን አድርጎ ነበር (2ኛ ሳሙ. 7:16)። ነቢያትም የንጉሡን መምጣት ተንብዮዋል። ክርስቶስ በመጣና በመጥምቁ ዮሐንስ አማካይነት ንጉሥነቱ በተገለጠ ጊዜ፤ ሕዝቡ እንደሚቀበሉት ቃል ገብተው ነበር። ነገር ግን ራሱን እንደ መሢሕ በሰጠና ወደ እርሱ መንግሥት መግቢያ የሆነውን መሥፈርት በገለጠ ጊዜ (ማቴ. 5:48) ትተውት ገለል አሉ። የሕዝቡ መሪዎችም እንዳልተቀበሉት አሳዩ (ማቴ. 12:24)። እግዚአብሔር በሕግና በነቢያት ራሱን ገልጧል። ያ መገለጥም ሕዝቡ በኃላፊነት የሚጠየቁበት አገልግሎት ነበር። ክርስቶስ፤ ሕዝቡ ስላልተቀበሉት ንጉሥነቱ በርሱ በኩል ይረጋገጥለት ዘንድ ወደ አባቱ ተመልሷል። ወደ ክብር ካረገ በኋላ አባት ልጁን የተቀበለባቸው ቃላት በመዝሙረ ዳዊት 109:1-2 (በ1962 ዓ.ም. እትም) ውስጥ እንዲህ ይላል፡- “እግዚአብሔር ጌታዬን ጠላቶችህን ለእግርህ መቀመጫ እስካደርግልህ ድረስ በቀኝ ተቀመጥ አለው። እግዚአብሔር የኃይልን በትር ከጽዮን ይልክልሃል፤ በጠላቶችህም መካከል ግዛ።” ክርስቶስ በማይኖርበት ጊዜ የአገልግሎት ኃላፊነት የተሰጠው ታማኝነት ለሚጠበቅባቸው ደቀ መዛሙርቱ ነበር። እነዚህ አገልጋዮች፤ ንጉሡ በዙፋኑ ሊቀመጥ በሚመለስበት ጊዜ ይፈተናሉ። ታማኞች ሆነው በሚገኙት፤ ንጉሡ ወደሚመሠርተው መንግሥት ሲገቡ፤ ያልታመኑት ግን ይህ ዕድል ይነፈጋቸዋል። ታማኝነት በንጉሡ ላይ ከሚኖር መታመን የሚመነጭ ሲሆን፤ አለመታመን ደግሞ ንጉሡን ያለመቀበል ውጤት ነው።

በዚህ አኳኋን ነበር ክርስቶስ ደቀ መዛሙርቱ የሚጠበቅባቸውን ኃላፊነት አስመልክቶ ለቀረበለት ጥያቄ መልስ የሰጠው። ታማኞች መሆን አለባቸው።

36

ሁለቱ ልጆች

ማቴዎስ 21:28-32

መነሻው

ከሁለቱ ልጆች ምሳሌ ቀደም ሲል የነበረው ታሪክ፡ ክርስቶስ ወደ ቤተ መቅደስ በገባ ጊዜ ከካህናት አለቆችና ከሕዝብ ሽማግሌዎች ተቃውሞ የገጠመው መሆኑን ይገልጣል (ማቴ. 21:23-27)። የተቃውሞው መንሥኤ፡ ክርስቶስ እንደ መሢሕ በታላቅ ግርማ ወደ ኢየሩሳሌም መግባቱ፡ ቤተ መቅደስን ከሸቃጮች ማንጸቱና፡ ባጠቃላይ የመሢሕን ተግባር የማከናወን ሥልጣን መያዙ ነበር። እነዚህ ድርጊቶች፡ በግልጽ ስለ መሢሐ የተነገሩ ትንቢቶች ከንዋኔ እንደመሆናቸው፡ የሃይማኖት መሪዎች ክርስቶስ እነዚያን መሢሐዊ ድርጊቶች በምን ሥልጣን እንደፈጸማቸው ለማወቅ ጠየቁ። ክርስቶስም በበኩሉ በተራ ሰዎች ዘንድ እንደ እግዚአብሔር ነቢይ ስለሚታወቀው ስለ መጥምቁ የሐንስ አገልግሎት ጥያቄ አነሣ። አሳቡ የተገናኘው ክርስቶስ፡ መጥምቁ የሐንስ የነበረው ዓይነት ሥልጣን አለው ከሚለው ማጠቃለያ ጋር ነው። የሃይማኖት መሪዎቹ ለክርስቶስ ጥያቄ መልስ ለመስጠት አልደፈሩም። ምክንያቱም ባንድ በኩል የየሐንስን አገልግሎት ቢያስተባብሉ፡ ነቢይነቱን ካመኑ ሰዎች ጋር ይጣላሉ፤ ነቢይነቱን ከተቀበሉ ደግሞ፡ ቀደም ሲል አሻፈረን ላሉት ለየሐንስና ለኢየሱስ ሥልጣን መገዛት ሊኖርባቸው ነው። የሐንስ፡ ሕዝቡ ደህንነት የሚያሻቸው ኃጢአተኞች መሆናቸውን ተረድተው ንስሐ እንዲገቡ ጠየቃቸው። የሃይማኖት መሪዎች ደግሞ በአንጻሩ ንስሐ የማያስፈልጋቸው ጻድቃን እንደሆኑና የእግዚአብሔር መንግሥት ልጆች እንደሆኑ ራሳቸውን ይቆጥሩ ነበር።

ችግሩ

በክርስቶስ ትምህርትና በካህናት አለቆች መካከል የተፈጠረው ግጭት “የእግዚአብሔር መንግሥት ልጅ ማነው? የእግዚአብሔር ልጅነትስ እንዴት ይረጋገጣል?” የሚሉ ሁለት ጥያቄዎች አሰነሣ። የእነዚህ

ጥያቄዎች መልስ፡ የፈረሳውያንን ወግ ይከተሉ የነበሩ ሰዎች በእግዚአብሔር ዘንድ ተቀባይነት ያላቸው ወይም የሌላቸው መሆናቸውን የሚያረጋግጥ በመሆኑ ወሳኝ ነበር።

መፍትሔው

ክርስቶስ ለጥያቄዎቹ መልስ የሰጠው ሁለት ልጆች ስላሉት አንድ ሰው የሚያወሳ ታሪክ በምሳሌ በመናገር ነበር። አባት በወላጅነት መብቱ ተጠቅሞ የመጀመሪያ ልጁ ወደ ወይኑ አትክልት ስፍራ ሄዶ እንዲሠራ አዘዘው። ልጁ ግን፡ “አልወድም” (ማቴ. 21፡29) በማለት እምቢ አለ። አባቱ እርሱን ለማዘዝ ያለውን ሥልጣን በእምቢታ መቃወሙ ነበር። ክርስቶስ በምሳሌው፡ “ኋላ ግን ተጸጸተና ሄደ” (ቁ. 29) ብሏል። ይህን በማድረጉ ደግሞ ለአባቱ ሥልጣን የተገዛ መሆኑን እንረዳለን። ስለዚህ ልጁ ምንም እንኳን የአባቱን ሥልጣን ያልተቀበለ መሆኑን ቢናገር፡ በድርጊቱ ግን መታዘዙን ገልጧል። የልጁ አባት ቀጠለና ሁለተኛ ልጁ ወደ ወይኑ አትክልት ስፍራ በመሄድ ታዛዥነቱን ካሳየው የመጀመሪያ ልጁ ጋር እንዲሠራ አዘዘው። እርሱም፡- “እሺ ጌታዬ” (ቁ. 30) አለ። ለአባቱ የማዘዝ ሥልጣን የሚገዛ መሆኑን በቃላት ቢገልጥም “አልሄደም”። በቃላት ከመግለጥ በቀር ለአባቱ አልታዘዘም። ይህን ከገለጠ በኋላ ነው እንግዲህ ክርስቶስ፡- “ከሁለቱ የአባቱን ፈቃድ ያደረገው ማን ነው?” (ቁ. 31) በማለት የጠየቀው። ተጠያቂዎቹ የአይሁድ መሪዎች ቢሆኑም፡ ለጥያቄው የሚሰጡት መልስ፡- ከሁለቱ የአባቱን ፈቃድ ያደረገው “የመጀመሪያው” ልጅ ነው የሚል ነበር። ስለዚህ ክርስቶስ በምሳሌው ያመለክት የነበረው፡ የቃል መታዘዝ ብቻውን ለልጅነት የማያበቃ መሆኑን ነበር። ልጅነት የሚፈተነው ወይም የሚረጋገጠው በቃል ሳይሆን በመታዘዝ ነው። በመሆኑም ለሕግ የማይታዘዙና ጽድቁንም የማይፈጽሙ ፈረሳውያን የእግዚአብሔር ልጆች ነን ቢሉም በልጅነት አይቆጠሩም። ለሕግ ሥልጣን ራሱን የሚያስገዛና የሚታዘዝ ግን የእግዚአብሔር ልጅ ነው። በዚህ አኳኋን እንግዲህ ፈተናው ክርስቶስን ይቃወሙት የነበሩትን የሃይማኖት መሪዎች መንግሥት ተካፋዮች ከመሆን ያግዳቸዋል። እነዚህ የሃይማኖት መሪዎች ቀራጮችና አመንዝራዎች እንኳን እግዚአብሔር መንግሥት ውስጥ መኖር፡ ወደዚያ የሚገቡበት ሁኔታ ይኖራል ብለው በፍጹም አያምኑም ነበር። ክርስቶስ ግን የዮሐንስን መልእክት በእምነት የተቀበሉት፡ በእግዚአብሔር መንግሥት ተቀባይነት ያላቸውና ካመኑ ጀምሮ በመንግሥቱ ውስጥ ያሉ መሆናቸውን አረጋግጧል። በዚህ አኳኋን ነበር “የእግዚአብሔር ልጆች ስለሆንን ንስሐ አያስፈልገንም” የሚለውን የሃይማኖት መሪዎች አስተሳሰብ ውድቅ ያደረገው።

የወይኑ አትክልት ስፍራ ባለቤት

ማቴዎስ 21:33-44

መነሻው

“ሌላ ምሳሌ ስሙ” (ማቴ. 21:33) የሚሉትና፤ ይህን ክፍል የሚያስተዋውቁት ቃላት የሚያመለክቱት፤ ክርስቶስ ፈሪሳውያን እርሱን በተመለከተና ከመንግሥቱም ጋር ያላቸውን ግንኙነት በመጥቀስ ቀደም ሲል ያስተማረውን የሁለት ልጆች ምሳሌ የቀጠለ መሆኑን ነው።

ችግሩ

በሃይማኖት አባቶቻቸው መሪነት ሥር ያሉት የእስራኤል ሕዝቦች ክርስቶስን ስላልተቀበሉት፡- “ያ ሕዝብ ምን ይደርስበት ይሆን? ከሕዝቡ አመጽ እኳያስ የክርስቶስ መንግሥት አቅጣጫ ወዴት ይሆናል?” የሚሉ ሁለት ጥያቄዎች ተነሡ።

መፍትሔው

የዚህ ምሳሌ መነሻ፤ በትንቢተ ኢሳይያስ ምዕራፍ 5 ውስጥ ነቢዩ “በፍሬያማ ኮረብታ” (ቁ. 1) ላይ ስላለውና የተትረፈረፈ ምርት የመስጠት ተስፋ ስላሳየው የአትክልት ስፍራ ገልጦ የተናገረው ነው። ወይን የተከለው ሰው መልክም ፍሬ ያገኝ ዘንድ የአትክልቱን ስፍራ በሚገባ አዘጋጀው። ለወይኑ እድገት መሰናክል የሚሆነውን ማንኛውንም እንቅፋት ሊያስወግድ፤ “በዙሪያው ቆፈረ፤ ድንጋዮችንም ለቅሞ አወጣ” (ቁ. 2)። ለመጠበቂያ ማማነት ግንብ ሠራ። ምርቱንም ተስፋ በማድረግ የወይን መጥመቂያ ጉድጓድ ማሰበት። የምርት መሰብሰቢያው በደረሰ ጊዜ ግን የተገኘው ፍሬ “ሆምጣጣ” (ቁ. 2) የተባለ ሆኖም የበሰበሰ ነበር። ይህ ታሪክ፤ ምሳሌ መሆኑ ግልጥ ሲሆን፤ ነቢዩም መግለጫውን ይቀጥላል።

ወይኑን የተከለው እግዚአብሔር ሲሆን፤ ወይኑም የርሱ ምርጥ የሆነው የእስራኤል ሕዝብ ነበር (ቁ. 3)። እግዚአብሔር የእስራኤልን ሕዝብ ከበረሃ ወደ ለምለሙ ምድር አምጥቶት ነበር። ባኖራቸው ስፍራ እየጠበቀም መልካም ፍሬን ከነርሱ ሊያገኝ ፈለገ። በነርሱ የተመለከተው የፍሬ ዓይነት በቁጥር 7 ላይ እንዲህ ተገልጧል፦ “ፍርድን ተስፋ ያደርግ ነበር፤ እነሆም ደም ማፍሰስ ሆነ፤ ጽድቅንም ይተማመን ነበር፤ አልሆነም ጩኸት (ዓመፅ) ሆነ።” በዚህ መሠረት እንግዲህ የእስራኤል ሕዝብ በእግዚአብሔር ፊት በጽድቅና በተገቢው መንገድ አልተመለሰም። ክርስቶስ በምሳሌው የተጠቀመው፤ የነቢዩን ዓይነት ምሳሌ ሆኖ፤ የሕዝቡን ታሪክ መለስ ብሎ የሚመለከት ነበር። ሕዝቡ በጥሩ መሬት ተተክለው ወይም ሰፍረው ነበር። እግዚአብሔርም ሕግ በመስጠት ከሌላ ሆኗቸዋል። ይህን በማድረግም መልካም ፍሬን ከነርሱ የጠበቀ ቢሆንም፤ እንደታሰበው ሳይሆን ቀረ። ከዚያ በኋላ የወይኑ እርሻ ለሚኮተኩቱት፤ ለሚከረክሙትና የወይኑ ግንድ መልካም ምርት እንዲሰጥ ለሚንከባከቡት ገበሬዎች ተከራየ። በምሳሌው የተጠቀሱት ገበሬዎች ባለፉት ትውልዶች ዘመን ሥልጣን የነበራቸውን መሪዎች ይወክላሉ።

ክርስቶስ በምሳሌው ሲገልጥ፤ የምርት ወቅት በደረሰ ጊዜ ምርቱን ይሰበስቡ ዘንድ አገልጋዮች ወደ ስፍራው ተላኩ አለ። እነዚህ አገልጋዮች በእስራኤል ታሪክ፤ ሕዝቡን ለንስሐና ለመታዘዝ እንዲሁም ለጽድቅ ያተጉ ዘንድ እግዚአብሔር የላካቸውን ነቢያት የሚወክሉ ናቸው። በአትክልቱ ስፍራ ሥልጣን የነበራቸው ሰዎች ወይም ገበሬዎች፤ የወይኑን አትክልት ባለቤት አገልጋዮች አልተቀበሏቸውም። “አንዱን ደበደቡት፤ አንዱን ገደሉት፤ ሌላውንም ወገሩት” (ማቴ. 21:35)። ባለ አትክልቱ ከዚህ ድርጊታቸው የተነሣ ገበሬዎቹን አላባረራቸውም፤ ያልተለመደ ሰፊ ትዕግሥት በማድረግ፤ የመከሩን ፍሬ ያመጡለት ዘንድ ሌሎች አሽከሮቹን ላከ። መሪዎቹ ወይም ገበሬዎቹ ግን በነኚህም ላይ እንደ ቀድሞው አደረጉባቸው። ክርስቶስ በዚህ አኳኋን ነበር እስራኤላውያን በእግዚአብሔር ነቢያት ላይ ያደረሱባቸውን በደል ያመለከተው። የአትክልቱ ስፍራ ጌታ ገበሬዎቹን በመቅጣት ፋንታ፤ ጸጋውን በማሳየት ፍሬ ያፈሩ ዘንድ ሌላ ዕድል ሰጣቸው። በዚሁ መሠረት “ልጄንስ ይፈሩታል” (ቁ. 37) በማለት ልጄን ላከባቸው። በዚህ ምሳሌ ልጄ በግልጥ የሚያመለክተው ራሱን ክርስቶስን ነው። ስለዚህ ክርስቶስ የገለጠው፤ ባለፈው ትውልድ ነቢያት ሊፈጽሙ የሞከሩትን ለማከናወን የመጣ መሆኑን

ነበር። እርሱ የመጣው፥ ሕዝቦች እግዚአብሔርን ደስ ያሰኙ ዘንድ ለንስሐ ለታዛዥነትና ለጽድቅ ሊጠራቸው ነው። የሕዝቡ መሪዎች ግን መልእክተኛውን ልጅ ሊገድሉት አሴሩ። የመሪውን የመግዛት መብት በማውገዝ ሥልጣኑን ለራሳቸው አደረጉት። ስለዚህ ክርስቶስ በሕዝቡ ዘንድ ተቀባይነት እንደማያገኝና ሞቱንም በመገመት፥ “እንግዲህ የወይኑ አትክልት ጌታ በሚመጣ ጊዜ በነዚህ ገበሬዎች ምን ይደረግባቸዋል? (ማቴ. 21:40) የሚል ጥያቄ አቀረበ። ትክክለኛው መልስ፥ ባለ አትክልቱ፥ በተሰጣቸው ኃላፊነት ያለ አግባብ የተጠቀሙበትን ሰዎች ያስወግዳቸዋል የሚል ነበር። የአትክልቱ ስፍራ ጌታ ለርሱ የሚገባውን ፍሬ የሚያቀርቡ ጠባቂዎችን ይሾምበታል (ቁ. 41)። ለክርስቶስ ጥያቄ ይህን መልስ የሰጡ ሰዎች በራሳቸው ይፈርዱ ነበር። የሕዝቡ መሪዎች ምሳሌው እነርሱን እንደሚመለከት ማጤን ተሳናቸው። በዚህ ሁኔታቸው ነው በሕዝቡ ላይ ካላቸው ሥልጣን መወገድ የሚገባቸው እንደሆኑ ራሳቸው የገለጡት። ክርስቶስም መዝሙረ ዳዊት ምዕራፍ 118:22-23 (በ1962 ዓ.ም. እትም) በመጥቀስ፥ ይህ የእነርሱ ዓመፅ ወይም እርሱን አንቀበልም ማለታቸው፥ በእግዚአብሔር ቃል በተጠቀሰ ትንቢት ላይ የተመሠረተ መሆኑን አመለከታቸው።

ከዚህ ቀጥሎ የገለጠው፥ ሕዝቡ በነቢያት የተነገራቸውንና አሁን እርሱ የሚገልጥላቸውን አንቀበልም ማለታቸው ብቻ ሳይሆን፥ ሊገድሉት ያቀዱ መሆናቸውን ነበር። ከዚህ የተነሣ በዚያ ትውልድ ላይ ሊመጣ ያለውን ፍርድ ሲያስገነዝብም፡- “የእግዚአብሔር መንግሥት ከእናንተ ትወሰዳለች፥ ፍሬዎንም ለሚያደርግ ሕዝብ ትሰጣለች” (ማቴ. 21:43) ብሏል። መለኮታዊ የሆነውና በዳዊት ትውልድ የሚመራው ዙፋን ከመመሥረቱ በፊት፥ በእግዚአብሔር ሕግ ይመራ የነበረ መንግሥት የሚተዳደርበት የተለያዩ ሁኔታዎች በብሉይ ኪዳን ነበሩ (2ኛ ሳሙ. 7:16)። አሁንም ክርስቶስ የገለጠው፥ በእግዚአብሔር ሕግ የሚመራውና በሺህ ዓመት መንግሥት ቅርፅ ተሰጥቶ የነበረው መንግሥት፥ ከዚያ ትውልድ ተወስዶ፥ ፍሬ ለሚያፈራ ሕዝብ የሚሰጥ መሆኑን ነው። ማቴዎስ 21:43 ላይ “ሕዝብ” የሚለው ቃል ምንነት በተለያየ መንገድ ተተርጉሟል። አንዳንዶች ይህ ቃል፥ በእግዚአብሔር የሚመራው የወደፊት መንግሥት፥ ለእስራኤል ሕዝብ የወደፊት ትውልድ የሚሰጥ መሆኑን ያመለክታል ይላሉ። ይህ የሚሆነውም ከክርስቶስ ዳግም ምጽአት ቀደም ብሎ የመንግሥት ወንጌል እንደገና በሚሰበክበት የፍዳ ዘመን

እንደሆነም ይናገራሉ (ማቴ. 24:14)። ሌሎች ደግሞ “ሕዝብ” የሚለው ቃል እስራኤላውያን ገለል በተደረጉበት ወቅት፤ እግዚአብሔር የሚሠራባቸው አሕዛብ ናቸው ይላሉ። ይህም ያዕቆብ በኢየሩሳሌም ጉባኤ ላይ ከተናገረውና፡- “ወንድሞች ሆይ ስሙኝ እግዚአብሔር ለስሙ የሚሆንን ወገን ከአሕዛብ ይወስድ ዘንድ አስቀድሞ እንዴት እንደጎበኘ ስምኦን ተርኳል” (ሐዋ. 15:13-14) ከሚለው መግለጫ ጋር ተያይዞ የቀረበ ይሆን ይሆናል። የጳውሎስ ትምህርት መሠረትም ይህ ሳይሆን አይቀርም (ኤፌ. 2-3)። በእስራኤላውያንና በአሕዛብ መካከል የነበረው የልዩነት ግድግዳ ፈርሷል። በመሆኑም እግዚአብሔር በአሁኑ ጊዜ ከሁለቱ ሕዝቦች መካከል ለስሙ የሚሆን ሕዝብ በመምረጥ ላይ ነው። ከሁለቱ በየትኛውም ትርጓሜ ቢሆን፤ እግዚአብሔር በክርስቶስ ዘመን ለነበረው ትውልድ ለግሶት የነበረውን የተስፋ መንግሥት ሙሉ ዕድል መልሶ የወሰደው መሆኑ ነው ግልጽ የሚሆነው። ክርስቶስ፡- “ድንጋዩ ግን የሚወድቅበትን ሁሉ ይጨፈልቀዋል” (ማቴ. 21:44) ሲል፤ በዚያ ትውልድ ላይ የሚመጣውንና፤ በ70 ዓ.ም. ቲቶ በተባለው ሮማዊ ወራሪ የሚደርስበትን ጥፋት መተንበዩ ነበር። ለዚህ ዓይነቱ ፍርድ በአማራጭነት የተሰጠው “በዚህ ድንጋይ ላይ የሚወድቅ” የሚል ቃል ነው። ትርጓሜውም ራሱን በኢየሱስ ክርስቶስ ላይ በእምነት የሚጥል ሰው፤ ከፍርድ አምልጦ ወደ እግዚአብሔር መንግሥት ይገባል የሚል ነው።

የካህናት አለቆችም ሆኑ ፈሪሳውያን ምሳሌውን ተገንዝበውታል። ክርስቶስ እንደማይታመኑትና ከባድ ቅጣት እንደተጣለባቸው የወይኑ አትክልት ስፍራ ተቀጣሪዎች እንደቆጠራቸው ገብቷቸዋል። ከዚህም የተነሣ ሊይዙትና ሊገድሉት ፈለጉ። ነገር ግን ሕዝቡ፤ ክርስቶስ ራሱን በምሳሌው እንደገለጠው ሁሉ ከእግዚአብሔር የተላከ ነቢይ እንደሆነ ስለቆጠሩት ያሰቡትን ለማድረግ አልደፈሩም።

38

የሠርጉ ድግስ

ማቴዎስ 22፡ 1-14

መነሻው

ክርስቶስ፤ ምንም እንኳን እርሱ ያመጣው የቃል ኪዳን መንግሥት በበቂ ሁኔታ በድርጊትም ሆነ በቃል የተረጋገጠ ቢሆን፤ በምድር ባገለገለበት ወቅት በሕዝቦች ዘንድ ተቀባይነት አላገኘም ነበር። የሕዝቡ መሪዎች፤ ተከታዮቻቸው ክርስቶስንም ሆነ፤ እርሱ ያመጣውን ስጦታ እንዳይቀበሉ አድርገዋቸዋል። ከዚህም የተነሣ ክርስቶስ ያደርግ የነበረው፤ መንግሥቱን በግልጥ ማቅረብ ሳይሆን፤ ስጦታው መተላለፉንና በሕዝቡ ላይ ሊመጣ ያለውን አስከፊ ፍርድ መግለጥ ነበር።

ችግሩ

ክርስቶስን አልቀበልም በማለት ኃጢአት የፈጸመው ትውልድ ዕጣ ምን ይሆናል? የሚለው ጥያቄ ቀጠለ። ሌላው ጥያቄ ደግሞ፤ ወደፊት በሚመሠረተው መንግሥት ተሳታፊ የሚሆነው ማነው? የሚል ነበር።

መፍትሔው

ክርስቶስ ቀደም ሲል እንዲህ ላሉት ጥያቄዎች ማብራሪያ ሰጥቷል (ማቴ. 21፡ 33-45)። እንደገና ደግሞ ሠርግ በደገሰው ንጉሥ ምሳሌ አማካይነት መልስ ሰጠ። ይህን ጠቃሚ ትምህርት ለመስጠት የተጠቀመውም የተለመደውን የምሥራቃውያን የጋብቻ ባህል ነበር። በዚያ ባህል መሠረት ከመተጫጨቱ በኋላ የሙሽራው ጓደኞች በሠርጉ ላይ እንዲገኙ ጊዜው ተገልጦ ይላክባቸዋል። በባህሉ መሠረት በመተጫጨቱና በጋብቻው መካከል የአሥራ ሁለት ወራት ጊዜ ይኖራል። በመሆኑም የሠርጉ ታዳሚዎች በግብዣው ላይ ለመገኘት የሚያበቃቸውን ዝግጅት

የማድረጊያ በቂ ጊዜ ይኖራቸው ነበር። ክርስቶስ በምሳሌው የጠቀሰውን ታሪክ የጀመረው የመሽራው አባት የሆነው ንጉሥ፡- “የታደሙትንም ወደ ሠርጉ ይጠሩ ዘንድ አገልጋዮቹን ላክ” (ማቴ. 22፡3) በማለት ነው። የመጀመሪያው ጥሪ በመተጫጨቱ ጊዜ የተላላፊ ስለሆነ፤ ያሁኑ ቀደም ሲል ተጠርተው ለነበሩት ሁለተኛ ጥሪ መሆኑ ነበር። ሁለተኛው ጥሪ የጋብቻውንና የግብዣውን ዕለት ያስታወቀ ነው። በመሆኑም ተጠሪዎቹ በግብዣው ዕለት እንዲገኙ ይጠበቃሉ። በክርስቶስ ምሳሌ ውስጥ ለግብዣ የተጠሩት ሰዎች የእግዚአብሔር የቃል ኪዳን ሕዝቦች ተምሳሌቶች ናቸው። የሚሳተፉበት የሰላምና የጽድቅ መንግሥት የሚመሠርትላቸውን መሢሕ እንደሚልክላቸው እግዚአብሔር ተስፋ ሰጥቷቸው ነበር። በምሳሌው እንደተጠቀሰው ለድግሱ የተጠሩት ሰዎች ድርጊት ፍጹም ያልተጠበቀ ሆነ፡- “ሊመጡም አልወደዱም” (ቁ. 3)።

የደጋሹ ለጋስነት፤ ታዳሚዎቹ የሁለተኛውን ጥሪ አግዳፊነት አልተረዱት ይሆናል ብሎ በማሰብ በወሰደው እርምጃ ታይቷል። ግብዣው መዘጋጀቱን ለታዳሚዎቹ ያስታውሷቸው ዘንድ ሌሎች አገልጋዮቹን ላከ። አገልጋዮቹም ወደ ሠርጉ ድግስ የሚመጡት ታዳሚዎች፤ ከኮርማዎችና ከሰቡ ከብቶች ከተዘጋጀው ድግስ እንደሚጋበዙ በመግለጥ ግብዣውን አንጊ አድርገውት ነበር። ይህ ብቻም አይደለም፤ ተጋባዦቹን፡- “ወደ ሠርጉ ኑ” (ቁ. 4) እያሉ ጎትጉተዋቸዋል። ደጋሹ ይህን ተጨማሪ ጥሪ በማስተላለፍና ግብዣውንም አንጊ ለማድረግ በመጣር በርግጥ ለጋስነቱን አሳይቷል። ምክንያቱም ከተጋባዦቹ እምቢታ አኳያ ሲታይ፤ ጋባዦ ይህን እንዲያደርግ የሚገደድበት ምንም ሁኔታ አልነበረም። በዚህኛው የምሳሌ ክፍል፤ ክርስቶስ ለአድማጮቹ ያስታውሳቸው የነበረው፤ እግዚአብሔር ሕዝቡ ወደ መንግሥቱ ለመግባት ይዘጋጁ ዘንድ የነገራቸው መሆኑን ነው። መጥምቁ ዮሐንስ አገልግሎቱን በጀመረ ጊዜ፤ የእግዚአብሔር መንግሥት መቅረቧን አውጆ ነበር። ክርስቶስም የመጥምቁ ዮሐንስን አዋጅ በመድገም ግብዣው ዝግጁ መሆኑ የተነገራቸውን፤ ማለት ወደ ተስፋው መንግሥት እንዲገቡ የተጠሩትን ጎተጎታቸው። የእስራኤል ሕዝብ ግን ጥሪውን አልተቀበለም፡- ምሳሌው፤ እስራኤላውያን ጥሪውን ያልተቀበሉበትን ምክንያት ያመለክታል። ተጋባዦቹ በራሳቸው ጉዳይ የተጠመዱ ነበሩ። አንደኛው ለእርሻው ያስባል። ሀብቱን ለማብዛት ስለሚጥር መልካም ምርት ለማግኘት ይቻለው ዘንድ ጥሪውን አልተቀበለም። ሌላውም እንዲሁ ስለ ንግዱ ይጨነቃል። በሠርጉ ድግስ ላይ ለመገኘት ሲል ንግዱን ለማቋረጥና

ያገኝ የነበረውን ትርፍ ለማጣት አልፈለገም። ስለዚህ ሰዎቹ ቁሳዊ ነገሮችን በማግኘት አሳብ መጠመዳቸው በግብዣው ላይ እንዲገኙ የቀረበላቸውን ጥሪ እንዳያዳምጡ አደረጋቸው። አንዳንዶቹም ግብዣውን በኃይል ተቃውሙ፤ ይጠሯቸው የነበሩትን የጋባዢያን አገልጋዮች አንገላቷቸው፤ ገደሏቸው። በዚህኛው የምሳሌ ክፍል ክርስቶስ የሚያመለክተው፤ የመጥምቁ ዮሐንስን ሞት፤ እንዲሁም እስራኤላውያን የመጣላቸውን መንግሥት አንቀበልም የማለታቸው ምልክት የሆነውንና እየቀረበ ይመጣ የነበረውን የራሱን ሞት ነበር።

ምሳሌው በመቀጠል ጥሪውን አንቀበልም ባሉት ሰዎች ላይ ንጉሡ ወይም ጋባዢ የሚወስደውን እርምጃ ያመለክታል። የእምቢታው የመጀመሪያ ውጤት እንደሚከተለው ተገልጧል፡- “ጭፍሮቹንም ልኮ እነዚያን ገዳዮች አጠፋ፤ ከተማቸውንም አቃጠለ” (ማቴ. 22:7)። ጥሪውን አለመቀበል እርሱን ያለመቀበልና ያለማክበር ማረጋገጫ እንደሆነ ንጉሡ ገብቶታል። በመሆኑም ከባድ ቅጣት በየነባቸው። እነሱ ጠፉ፤ ከተማቸውም ተቃጠለ። ክርስቶስ በዚህ ምሳሌ በ70 ዓ.ም. በኢየሩሳሌም ላይ የሚመጣውን መለኮታዊ ፍርድ እንደገና ይተነብደ ነበር። ይኸውም ቲቶ የተባለው ሮማዊ ምድሪቱን ድል ባደረገ ጊዜ አንድ ሚሊዮን ተኩል ነዋሪዎችን የገደለበት ጥፋት ነው።

ክርስቶስ በጊዜው በነበረ የአይሁድ ትውልድ ዘንድ ተቀባይነት የማጣቱ ሁለተኛ ውጤት ሌላ ጥሪ አስከተለ። ጋባዢ ይሆናል ብሎ ያልጠበቀው መልስ ከተጋባዦቹ ቢያጋጥመውም፤ በድግሉ ቤት ባዶ ቦታ እንዲሞላ ስለፈለገ፡- “ወደ መንገድ መተላለፊያ ሄዳችሁ ያገኛችሁትን ሁሉ ወደ ሠርጉ ጥሩ” (ቁ. 8) አለ። ክርስቶስ ይህን ሲናገር፤ ያ ሕዝብ ክርሱ ሞትና ትንሣኤ በኋላ በሚመሠረተው መንግሥት እንዲገባ ጥሪ የሚቀርብለት መሆኑን የሚያመለክት ይመስላል። ከክርስቶስ ሞት በኋላ የወንጌሉ መልእክት በዋናነት የተላለፈው ለአይሁዳውያን እንደነበር በሐዋርያት ሥራ መጽሐፍ ተመዝግቧል። ሐዋርያት በመጀመሪያ አይሁዳውያን በሚኖሩበት በኢየሩሳሌምና በይሁዳ የክርስቶስ ምስክሮች እንዲሆኑ ታዘዋል (ሐዋ. 1:8)። ምሳሌው እንደሚያመለክተው በጋባዢ ጥሪ መሠረት፡- “የሠርጉንም ቤት ተቀማጮች ሞሉት” (ቁ. 10)። ይህ የሚያመለክተው፤ ጥሪውን ላልተቀበሉት ሕዝቦች መልእክቱ ዳግም የሚደርሳቸው መሆኑን ነው። በ“መንግሥቱ ወንጌል” (ማቴ. 24:14) መሰበክ አማካይነት ሕዝቡ ወደሚመጣው የሺህ ዓመት መንግሥት

እንዲገቡ ይጠራሉ። ይህ ጥሪ ለእስራኤላውያን የሚተላለፈው፥ ከመነጠቅ ቀጥሎና ከክርስቶስ ዳግም ምጽአት ቀደም ብሎ ባሉት ሰባት የፍዳ ዓመታት ነው።

3804 ክርስቶስ ይህን ምሳሌ ሲያጠቃልል፥ ወደሚመጣው የእግዚአብሔር መንግሥት ሊገቡ የሚችሉት፥ ለዚያ የተዘጋጁት ብቻ መሆናቸውን ገለጠ። በመቀጠልም ልጁን የዳረው ንጉሥ እንኳን ወደ ግብጥው ስፍራ መጥቶ ተጋባዦቹን በጎበኘ ጊዜ “የሠርግ ልብስ ያልለበሰ አንድ ሰው አየ” (22:11)። ሰውዬው በሠርግ ግብጥ ላይ ለመገኘት የተዘጋጀ አልነበረም። ጥሪው የተላለፈው ከግብጥው ቀን በበቂ ጊዜ ቀደም ብሎ እንደመሆኑ፥ ሰውዬው የሠርግ ልብስ ለማዘጋጀት ብዙ አመቺ ሁኔታዎች ነበሩት። እርሱ ግን ሳይዘጋጅ መጥቶ የድግሉ ደስታና የግብጥው ተካፋይ ሊሆን ፈለገ። ለምን ሳይዘጋጅ እንደመጣ ለቀረበለት ጥያቄ መልስ አልነበረውም። በድግሉ ስፍራ አንድ ተጋባዥ ምን እንደሚፈለግበት ያውቅ ነበር። ተገቢውን የሠርግ ልብስ የሚያገኝበት ዕድል ቢኖረውም፥ ለዚያ አልጣረም። ምናልባት በዚያ ሁኔታውም ቢሆን በድግሉ ላይ በመገኘቱ ጋባዥ ደስ የሚለው መስሎታል። ወይም ደግሞ የለበሰው ልብስ ለሠርግ ተገቢ ነው የሚል እምነት አድርጎት ይሆናል። ጋባዥ እንደታሰበው ሳይሆን ተቃራኒውን በመወሰን፡- “እጁንና እግሩን አሥራችሁ በውጭ ወዳለው ጨለማ አውጡት፤ በዚያ ልቅሶና ጥርስ ማፋጨት ይሆናል” (ቁ. 13) አለ። ክርስቶስ ራሳቸውን ጻድቃን፥ እግዚአብሔር የሚቀበላቸውና የመንግሥቱም ወራሾች አድርገው ይቆጥሩ ለነበሩ ሰዎች ይህን ምሳሌ አስታኮ እንደገና ትምህርት ይሰጥ ነበር። እነዚህ ሰዎች በጋባዥ ዘንድ ተቀባይነት እንዲያገኙ ራሳቸውን ካላዘጋጁ፥ በምድር የሚመሠረተው መንግሥቱ ተካፋዮች እንደማይሆኑ ክርስቶስ ገለጠላቸው። የትምህርቱ መደምደሚያ ቃል፡- “የተጠሩ ብዙዎች፥ የተመረጡ ግን ጥቂቶች ናቸውና” (ቁ. 14) የሚል ነበር። ጥቂቶች እንጂ የተጠሩ ሁሉ የመንግሥቱ ተካፋዮች እንደማይሆኑ ጌታ በዚህ ንግግሩ አመለከተ። የቃል ኪዳን ሕዝብ ወገን መሆን፥ እንዲሁም በሥጋ የአብርሃም ትውልድ መሆን ብቻውን ወደ ክርስቶስ የሺህ ዓመት መንግሥት ሊያስገባ እንደማይችል ያስተምራቸው ነበር። የመሢሔ መንግሥት ቤተሰቦች የሚሆኑት፥ ጥሪውን የሰሙና ራሳቸውን ያዘጋጁ ብቻ ናቸው።

39

የበለሲቱ ዛፍ

ማቴዎስ 24: 32-34

መነሻው

ክርስቶስ ለፈሪሳውያን የወየውላችሁ ማስጠንቀቂያ ከሰጣቸው በኋላ፡ በኢየሩሳሌም ላይ ይመጣ የነበረውን ፍርድ እንደገና አስታወቀ (ማቴ. 23: 37-39)። የደቀ መዛሙርቱን መጨነቅ ተመልክቶ ደግሞ እንዲህ አለ፡- “እውነት እላችኋለሁ፡ ድንጋይ በድንጋይ ላይ ሳይፈርስ በዚህ አይቀርም” (24: 2)። የእስራኤል ሕዝብ ከኢየሩሳሌም ከተማና ከቤተ መቅደሱ የተለየ ብሔራዊ ሕይወት አይኖረውም። በጊዜው ጌታን ያደምጡት የነበሩ አይሁዳውያን ትኩረት ወደ ዘካርያስ 12: 1-14: 3 ዞር ሳይል አልቀረም። ይህ ክፍል መሢሔ መንግሥቱን በምድር ላይ ለመመሥረት ዳግም ከመምጣቱ ቀደም ብሎ ከተማይቱ በአሕዛብ የምትጠፋ መሆኗን የሚተነብይ ነው (14: 4)። እንዲያ ከሆነ፤ ደቀ መዛሙርቱ፡- “ይህ መቼ ይሆናል? የመምጣትህና የዓለም መጨረሻ ምልክቱስ ምንድነው?” (ማቴ. 24: 3) በማለት ጥያቄ ያቀረቡበትን ምክንያት ይህ ክፍል ይገልጠዋል። ደቀ መዛሙርቱን ያሳስባቸው በሰባቱ የፍዳ ዓመታት የሚገለጡት ምልክቶች ሁኔታ ነበር። ይህ ጊዜ እስራኤላውያን የመሢሔን መምጣት፤ በርሱ የሚመሠረተውን መንግሥትና የአዲሱን ዘመን ጅማራ የሚጠብቁበት ነው። ክርስቶስም ከርሱ ዳግም ምጽአት ቀደም ብሎ በሰባቱ የፍዳ ዘመን የሚከሠቱትን ምልክቶች ገልጧቸዋል (ማቴዎስ 24: 4-26ን ከዳንኤል 9: 24-27 ጋር ያነጻጽሩት)። ጌታ መጀመሪያ የገለጠው፤ በፍዳው ዘመን መጀመሪያ ግማሽ የሚወድቁትን ምልክቶች ነው (ማቴ. 24: 4-8)። “ይህም ሁሉ እንደ ምጥ ጣር ያለ የጭንቅ መጀመሪያ ይሆናል” (ቁ. 8) ብሏል። በመቀጠል የገለጠው በፍዳው ዘመን ሁለተኛ ግማሽ የሚገለጡትን ምልክቶች ነው (ቁ. 9-14)።

ከዚህም ሌላ ለሕዝቡ የሚገለጠውን ዋነኛ ምልክት “በነቢዩ በዳንኤል የተባለውን የጥፋትና ርድስት በተቀደሰችው ስፍራ ቆሞ ስታዩ” (ቁ. 15) በማለት ገልጦታል።

ክርስቶስ ከቁጥር 26-30 ባለው ክፍል የገለጠው፥ “ስለ ሰው ልጅ መምጣት” ሆኖ፥ አሞራዎች በበድን ላይ እንደሚሰበሰቡ ሁሉ እርሱም ፈራጅ ሆኖ ዳግም እንደሚመጣ ሕዝቡን አስጠነቃቃቸው። ይህን ያደረገው “በኃይልና በታላቅ ክብር” (ቁ. 30) በሚመጣበት ጊዜ ለሚሰጣቸው ፍርድ እንዲዘጋጁ ነው።

ከክርስቶስ ዳግም ምጽአት በኋላ የእስራኤል ሕዝብ “ምርጦቹ” ተብለዋል። ምክንያቱም እግዚአብሔር የመረጣቸውና በቃል ኪዳን የተቆራኛቸው ሕዝቦቹ ስለሆኑ፥ “ከሰማይ ዳርቻ እስከ ሰማይ ዳርቻ” (ቁ. 31፥ በ1980 ዓ. ም. እትም) ያሉትን ይሰበሰባቸዋል።

ችግሩ

ይህን የክርስቶስ ንግግር ባደመጡ ሰዎች አእምሮ ውስጥ ሁለት ጥያቄዎች ተነሥተው ይሆናል። እነርሱም የነዚህ ምልክቶች ጠቀሜታ ወይም የጉዳያቸው ክብደት ምንድነው? ምልክቶቹን የሚመለከቱ ሰዎች ለምልክቶቹ የሚያሳዩት ወይም የሚሰጧቸው አጻፋ ምንድነው? የሚሉ ናቸው።

መፍትሔው

ክርስቶስ ለነዚህ ጠቃሚ ጥያቄዎች መልስ ለመስጠት ያገለግለው ዘንድ፥ አንድ ትምህርት ከተፈጥሮ ምሳሌ ወሰደ። ማቴዎስ እንዲህ በማለት ይጠቅሰዋል፡- “ምሳሌውን ከበለስ ተማሩ” (ቁ. 32)። ሉቃስ ደግሞ የአገላለጡን ምስል ሰፋ በማድረግ “በለስንና ዛፎችን ሁሉ እዩ” (ሉቃስ 21፡29) ይላል። ይህን ስንመለከት ክርስቶስ ይናገር የነበረው ስለ በለስ ዛፍ አልነበረም። (ብዙ ጊዜ የበለስ ዛፍ የእስራኤል ሕዝብን ይወክላል እየተባለ እንደሚነገረው ማለት ነው።) በዛፎች ሁሉ ላይ ይታይ ስለነበረው ባሕርይ ነው ይናገር የነበረው። አድማጮቹ ልብ እንዲሉት የፈለገው አጠቃላይ መሠረት አሳብ ነበር። በአካባቢው የአየር ጸባይ መሠረት በክረምት ዛፎች ቅጠላቸው ይረግፋል። በዚያ ረዥም ቀዝቃዛና ረግራጋማ ክረምት የሚኖሩ ሰዎች የበጋን መምጣት በጉጉት ይጠብቁ ነበር። ስለሆነም፥ በዛፎች መካከል

ባለው መንገድ ሲያልፉ የመጀመሪያውን አረንጓዴ ቀንበጥ በበለስ ወይም በሌላ በማንኛውም ዛፍ ላይ ይመለከቱ ይሆናል። ይህ አረንጓዴ ቀንበጥ ወይም ቅርንጫፍ በጉጉት ስለሚጠብቁት ነገር ምልክት የሚሆናቸው ነው። ያ የሚያውቁት ወይም የሚጠብቁት ነገር ሩቅ አይደለም፤ በመጨረሻ ይመጣል። ፍጻሜው በበጋ የሚታይ ሂደት አሁን ጀምሯል። ክርስቶስ፡- “ይህን ሁሉ ስታዩ የሰው ልጅ (ክርስቶስ) የሚመጣበት ጊዜ እንደቀረበ እውቁ” (ማቴ. 24:33) ባለ ጊዜ ይህ አጠቃላይ መሠረተ አሳብ በሥራ ላይ ውሏል። “ይህን ሁሉ” ሲል፤ በቁጥር 4-26 የተጠቀሱትን ነገሮች ሁሉ ማለቱ ነበር። ከነዚህ ምልክቶች የመጀመሪያው መታየት፤ መሢሐ በመምጣት ላይ ለመሆኑ ለእስራኤላውያን እንደ ማስጠንቀቂያ ያገለግላቸው ነበር። በበለሱ ዘፍ ላይ የታየው አረንጓዴ ቅርንጫፍ፤ በክረምቱ ውስጥ ለሚያልፉት ሰዎች በጋ መቃረቡን በማመልከት እንደሚያገለግል ሁሉ፤ ክርስቶስ የጠቀሰው ምልክትም የርሱ ዳግም ምጽአት መቃረቡን ያመለክታል። ክርስቶስ በማከልም፡- “ይህ ሁሉ እስኪሆን ድረስ ይህ ትውልድ አያልፍም” (ቁ. 34) ብሏል። “ይህ ትውልድ” ሲል፤ ከቁጥር 4-26 የተጠቀሱትን ምልክቶች የሚያየው የእስራኤል ትውልድ ማለቱ ነበር። እነዚህ ምልክቶች በራእይ 4-19 ባለው ክፍል ጠለቅ ባለ ዝርዝር ተገልጠዋል። ምልክቶቹ ሁሉ በትንቢተ ዳንኤል በተጠቀሰው ሰባኛው ሳምንት የሚሆኑ ናቸው (ዳን. 9:27)። ፍጻሜያቸውም በሰባቱ ዓመታት ውስጥ ነው። ዕቅዱ ከጅማሬ እስከ ፍጻሜው በአጭር ጊዜ የሚከናወን ስለሆነ፤ የመጀመሪያውን ምልክት ያየ ሰው የመጨረሻውንም ይመለከታል። እነርሱም በቁጥር 34 ላይ የተጠቀሰው ትውልድ አባላት ናቸው።

ስለዚህ የበለስ ዛፍ የእስራኤልን ሕዝብ፤ የዛፉም ማበብ እ.ኤ.አ. በ1948 ዓ.ም. የተመሠረተውን የሕዝቡን ብሔራዊ ሕይወት ይወክላል ብሎ መከራከር፤ ቃሉን በተሳሳተ ሁኔታ መተርጎም ይሆናል። ከ1948 ወዲህ በአንድ ትውልድ ዕድሜ ውስጥ ክርስቶስ ዳግም ይመጣል ማለትም እንዲሁ ስሕተት ነው። ይህ በአሁኑ ጊዜ የብዙ ሰዎች አመለካከት ቢሆንም፤ የቃሉ ተገቢ ትርጓሜ አይደለም። ይህ አመለካከት ምሳሌው ቤተ ክርስቲያንን እንዲወክል ስለሚያደርገው፤ ምልክቶቹንም ለቤተ ክርስቲያን የተነገሩ ያስመስላቸዋል። ያም ሆነ ይህ ምልክቶቹ ለእስራኤላውያን የተሰጡና ለዚያ ሕዝብ የሚያገለግሉ ናቸው።

40

በረኛው

ማርቆስ 13: 33-37

መነሻው

ጌታ በደብረ ዘይት ተራራ ላይ ሆኖ፤ ከዳግም ምጽአቱ ተስፋ አኳያ በሚናገርበት ጊዜ፤ ተግባሩ ስለመጠበቅ አጥብቆ አስገንዘበ። “ተጠንቀቁ! ትጉም!” (ማር. 13: 33) አለ።

ችግሩ

በዚህ ጊዜ አንድ ሰው ትጉህ መሆን ያለበት ለምንድነው? የሚል ጥያቄ ይነሣ ይሆናል።

መፍትሔው

ከክርስቶስ ምጽአት ቀደም ሲል የሚከናወኑት ምልክቶች (ማቴ. 24: 4-26)፤ እነርሱን የሚያዩዋቸው ሰዎች፤ በመጨረሻው ዘመን ወይም በፍጻሜው ጊዜ የሚኖሩ መሆናቸውን ያመለክታሉ። ይሁን እንጂ ምልክቶቹን የሚመለከቱ ሰዎች ትክክለኛውን የክርስቶስ መምጫ ጊዜ ለመወሰን ወይም ለመናገር አይችሉም። ዳንኤል 9: 27 የያዕቆብን የመከራ ዘመን ሲያመለክት (ኤር. 30: 7)፤ የፍዳው ጊዜ ሰባት ዓመት የሚቆይ መሆኑን ይገልጣል። ይህ ጊዜ በሌላ ስፍራ በወራት፤ ከዚያም አልፎ በቀናት ተገልጧል (ራእይ 11: 2-3)። ጊዜው እንዲህ በግልጽ ተነግሮ ሳለ፤ ለምንድነው ሰዎች ቀኑን ወይም ሰዓቱን የማያውቁት? ብሎ አንድ ሰው ይጠይቅ ይሆናል። ይህ ያልሆነበት ምክንያት፤ ምናልባት ሰዎች የዚህን ታላቅ ትንቢታዊ ጊዜ መጀመሪያ ለመግለጥ አለመቻላቸው ይሆናል። ጊዜው የሚጀምረው ትንሹ ቀንድ (ዳን. 7: 8)፤ በሌላ ስፍራ አውሬ የተባለው (ራእይ 13: 1) ከእስራኤል ጋር ቃል ኪዳን በሚያደርግበት ጊዜ

እንደሆነ ዳንኤል 9:27 ይገልጣል። ቃል ኪዳን የሚደረግበት ሁኔታ እስኪፈጠር፣ በሥርዓት እስኪረጋገጥ፣ በኪዳን ቅድመ ሁኔታዎች ላይ ስምምነት እስኪደረስና ለሕዝብ እስኪገለጥ ድረስ የተወሰነ ጊዜ ይወስዳል። በዚያ ጊዜ ውስጥ የሚያልፉ ሰዎች፣ የሰባት ዓመቱ የፍዳ ዘመን የጀመረበትን ጊዜ በትክክል አያውቁትም። ሰዎቹ በመጨረሻው ዘመን እንዳሉና የክርስቶስ መምጫም እንደተቃረበ ቢረዱም፣ ትክክለኛውን ጊዜ ወይም ሰዓት ግን አያውቁትም። ስለሆነም ስለ ክርስቶስ መምጫ ትክክለኛ ጊዜ እርግጠኛ ካለመሆን አንጻር፣ እርሱን የሚጠብቁ ሁሉ ንቁና ትጉህ ጠባቂዎች ሊሆኑ ይገባል።

ባለቤቱ ራቅ ወዳለ ስፍራ ለመሄድ ሲያቅድ፣ እርሱ በሌለበት ጊዜ የሚከናወኑ ጉዳዮችን ለአገልጋዮቹ በኃላፊነት ይሰጣቸዋል። ያን ጊዜ አገልጋዮቹ በርሱ ቀጥታ ቁጥጥር ሥር አይደሉም። ባለቤቱ ግን ምንም እንኳን ቢርቅ ከአገልጋዮቹ ታማኝነትን ይፈልጋል። እንደ አገልጋይ ኃላፊነቱ በር መጠበቅ ከሆነ፣ ሥራውን በታማኝነት ማከናወን አለበት። የቤቱ ጌታ ባልተጠበቀ ጊዜ ሊመጣ ይችላልና የተሰጠውን ድርሻ ችላ ሊል አይገባም (ማቴ. 13:35)። የቤቱ ጌታ ቶሎ የማይመጣ ቢመስለው፣ ሥራውን ትቶ ወደ ሌላ ስፍራ ቢሄድና እርሱ በሌለበት ጌታው ድንገት ቢመጣ፣ ያ አገልጋይ ሥራውን የተወ፣ ኃላፊነቱን ያላከበረ ወይም የማይታዘዝ መሆኑ ይረጋገጣል። ስለዚህ፣ ታማኝነቱን ለማረጋገጥ ከፈለገ፣ በሥራው ላይ መገኘት፣ ንቁና ትጉህ ጠባቂ መሆን ይኖርበታል። በዚህ አኳኋን ነበር፣ የማይቀረው የክርስቶስ መመለስ ተስፋ፣ በአገልጋዮቹ ዘንድ ታማኝነትን እንዲያፈራ የታሰበው።